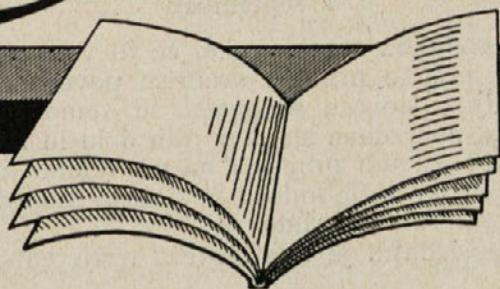

CVETKE

XLVI.
LJUBLJANA

1929 - IX.
SEPTEMBER

P. KRIZOSTOM:

Frančiškove rane.

Jagode krvave so mu vzklike
na belih dlaneh;
cvetke žgoče so iz nog mu privrele
in zagorele na tleh.
Prsi mu je puščica predrla
in mu odprla nežno srce.

Široko h križanemu Serafinu
razpel je Frančišek roke:

„Gospod — Gospod!
Na mojih strmih potih
mi prožiš svojo mehko roko. —
Mojo drobno ljubezen
mi plačuješ previsoko.
Preko trnja sem hotel za teboj —
ti pa me vodiš po rožah.
Ves sem hotel biti le tvoj —
pa si mi Ti sebe dal in se vžgal
v moje ubogo telo . . .“

Sonce je na Verno položilo svoje oko
in pohitelo preko pobočij
na cvetne umbrijske poljane — — —

Bratje so strmeli v Frančiška
in mu poljubljali svete rane.

P. ROMAN:

SVETA ROZA VITERBSKA.

4. september.

Kaj premore slabotna ženska roka, če jo vodi strast ali milost — to vemo iz nešteto prilik v svetovni povestnici. Vemo za egipčevsko kraljico slovečo Kleopatru in vemo za kruto Mesalino, — ki je obe vodila nebrzdana strast v njih delu in življenju.

Znana so nam pa tudi prejasna imena velikih in svetih in duhovitih žena, ki so ob roki božje milosti in z božjo modrostjo vodile usodo držav, mest in posameznih narodov.

Ena izmed poslednjih je bila sloveča tretjerednica sveta Roza iz mesta Viterbo.

Njeno življenje in delo je prav tako zanimivo kakor podučno.

Rojena je bila v zelo ubožni rodbini v Viterbo in sicer leta 1234 ali 1235. Točno ni znano. Kot otrok je imela povsem drugačne cilje kot njene sovrstnice. Običajno imajo deklice rade lepo barvane obleke in prijetno, prikupno zunanost. O nji pripoveduje zgodovina, da je ljubila preprosto, da celo ostro obleko in namesto lepih rožnatih usnje-nih opank, ki so jih nosile v onem času deklice in mladenke, je ona raje hodila bosa, četudi je bila sicer zelo nežna in občutljiva.

Že prvi viri, ki govorijo o njenem življenju (povsem prvotni so se žal izgubili) omenjajo neko čudovito dražest v njenih očeh, ki so izražale nadzemesko čistost in nedolžnost. Ves njen nastop, četudi je bila še komaj dorasel otrok, vse njene kretnje so bile prežete nevidne no-tranje lepote, ki jo je izžarevalo drobno njeno telo.

Sedemletna je prosila stariše za samotno izbico, kjer se je vdajala po otroško sicer, vendar pa z vso nežno ljubeznijo mislim na Jezusa.

Še pred desetim letom je zbolela, nato pa je vstopila v frančiškanski tretji red. Ker je bila tedaj vsa Italija razklana v dve stranki papeško in cesarsko — ali cerkveno in proticerkveno je ona kot bister otrok ponovno javno govorila o tem in sicer s tolikim uspehom, da jo je dal cesar s stariši vred izgnati iz mesta in je celo leto preživela v Soriano in Vitorchiano.

V pregnanstvu je napovedala skorajšnjo smrt cesarja Friderika II. in mir v Italiji. Oboje se je tudi uresničilo.

Ko se je vrnila v veliko veselje meščanov v Viterbo, je zaprosila za sprejem v samostan Rože Marije. Redovnice so pa njeno prošnjo, ker ni imela dovolj sredstev, zavrnile. Tedaj jim je odgovorila: žive me niste hotele sprejeti, rade me boste mrtvo.

Osemnajstletna težko zboli in 6. marca 1252 je odšla k svojemu nebeškemu ženinu v naročje ljubezni. Papež Aleksander IV. jo je 1258 velel prenesti v samostan Rože Marije — kjer še danes leži povsem nestrohneta in gibka, samo, da je prej bela koža potemnela.

1457 je bila proglašena za svetnico.

Nam je njeno življenje jasen vzor, kako mora katoličan tudi javno izpovedati svoje prepričanje in brez obzira čuvati svoje nazore — to ni nestrpnost — to je značajnost in doslednost in še delček svetosti.

P. ANGELIK:

CILJI IN POTA.

Jaz hočem.

Jaz hočem — kako beseda je mogočna:

Če govori jo volja močna.

Priključje zvezde raz nebo polnočno

Beseda: hočem to nad vse odločno...

Ali znaš hoteti? Vsakdo misli, da zna, v resnici jih je pa le premnogo šušmarjev v volji, ki imajo pač polna usta besedi, ko pa treba kaj storiti, pravijo: „da bodo poskusili, če bo šlo.“

In to je škoda. Volja, ki je trdna, kakor kovano jeklo, in pri tem ostala prožna kakor jeklo, premaga vsako oviro in težkočo. Volja, ki je trdna, zbudi v človeku vse speče duševne sile; zato vidimo, da človek trdne volje več doseže, kakor še tako nadarjeni, ki ima le slabotno voljo. Volja, ki je trdna, oboroži telo z odporno silo, prešine ga z močjo, ki že v kali zatre vsako nerazpoloženje in oborožuje človeka pred premnogimi boleznimi. Zato vidimo, da tudi telesno slabotni z močno voljo preneso večje napore, kot telesno krepki pa s slabotno voljo. Volja, ki je trdna s posmehom prezira vse takoimenovane skrupulozne, iz neutemeljene tenkovečnosti izhajajoče misli, ki so brez vsake pametne podlage, in toliko ljudi mučijo. Nasprotno pa ljudem, ki te volje nimajo, povzročajo take misli in prazni strahovi neštete težave, ter jih ovirajo na poti čednosti in vedno večji popolnosti. Volja, ki je trdna, se ne da voditi od raznih nagnjenj, ampak kot kraljica nad njimi gospoduje. Kar je enkrat spoznala za pametno, tega se drži z vso jekleno neomahljivostjo, in ne odstopi od tega niti za las. Svoje sklepe drži, četudi z velikimi žrtvami, in jih spremeni edino tedaj, če spozna druga sredstva, ki še boljše vodijo do zaželjenega cilja. Volja mora namreč voditi razum, ki je njena luč. Dobro treba ločiti med trdno voljo in med trmo. Trdna volja je podobna motorju, ki vrši v polni meri svojo dolžnost, je pa istočasno vodljiv, da varno obide vse ovire, trma je podobna motorju, ki ima sicer enako silo kot trdna volja, toda raje se razbije, kot da bi se dal voditi. Lep je pogled na avtomobil z izučnim šoferjem, ki se elegantno izogiba vsem oviram kljub nezmanjšani hitrosti, z bojaznijo in s strahom pa nas navdaja avtomobil, ki ga vodi neizkušen šofer, ker se vsak trenutek bojimo, kdaj se bo kam zaletel in razbil.

Kako naj si pridobim trdno, močno, jekleno voljo? Utrdi jo! Vsako zatajevanje, vsaka zmaga nad samim seboj, ti okrepi voljo. Kadarkoli premagaš svojo lakoto in žejo, kadarkoli potrpežljivo čakaš in molčiš, kadarkoli brzdaš svojo nepotrebno naglico in nestrpnost, vselej si si pridobil nove moči, tvoja volja je vsakokrat postala bolj močna, krepka, odločna. Prilike za to imaš dovolj sleherni dan. Storiti imaš kaj neprijetnega, kar pač mora biti izvršeno, a odlašaj to radi neprijetnosti. Stori brzo! Tvoja volja je postala močnejša. Prejel si pismo, in jedva čakaš, da ga odpreš. Počakaj par minut in premagaj svojo radovednost, in tvoja volja je postala močnejša. Ne ljubi se ti moliti, iti k spovedi, k maši itd., čeprav veš, da bi to moral storiti in da je to tvoja dolžnost. Stori vseeno, čeprav se repenči tvoja lenoba, in tvoja volja je postala močnejša. Takih prilik imaš dovolj dan za dnevom. Uporabi jih in videl boš, kako bo tvoja volja rastla in postala močna, krepka in jeklena.

Jaz hočem! To je sklep, ki so ga veseli Bog in ljudje. Na človeka s trdno, jekleno voljo se lahko zaneseš. Kar obljubi, stori.

Jaz hočem! Malosrčnost in greh, lahkomiselnost in vedno novi padci niso koncem koncev nič drugega kot slabotna volja figarja. Tvoje besede: jaz hočem, izgovorjene iz srca in prepričanja, kadarkoli jo izpregovoriš, sta vesela zemlja in nebo.

Reci torej pogosto in pogosto: Jaz hočem!

P. MODEST:

SV. FRANČIŠEK NA ALVERNI.

V poletju 1224. leta se je Frančišek Asiški podal na pot. Spremljal ga je njegov zvesti drug brat Leon, ki ga je Frančišek radi njegove nedolžnosti, preprostosti in krotkosti imenoval ovčico božjo. Njun cilj je bil gora Alverna, kraj, ki ga je Bog odločil za to, da Frančišku podeli posebnih milosti in izredna razodetja.

Gora Alverna kipi iz apeninskega pogorja proti nebu; njen vrh, ki so ga nekoč krasile mogočne bukve, je videti daleč okoli. Ob Frančiškovem času je bil njen lastnik bogati grof Orlando Cattani (Katani), ki je kos tega zemljišča podaril Frančišku in njegovim bratom. Že več let so frančiškani prebivali v samoti na tej višavi. Nekaj ubožnih koč za svoja bivališča so si sami sezidali; cerkev pa, kjer naj bi bratje skupaj molili in slavili božje veličastvo, je dal zgraditi imenovati grof Orlando. V to samoto je tedaj hitel Frančišek, da se umakne ljudskemu češčenju in občudovanju, da tu v duhovni zbranosti praznuje Vnebovzetje Matere božje ter prične štiridesetdnevni post na čast sv. nadanglu Mihaelu, katerega je prav goreče častil.

Ker je bil Frančišek slabotnega zdravja, ga je dolga pot zelo utrudila. Pod košatim hrastom se je hotel nekoliko odpočiti. Pa komaj se je usedel in naslonil na debelo deblo, že je prihitela množica raznovrstnih ptičev, ki so veselo čvrčali in pahljali s perutami ter mu tako izražali svoje pozdrave. Nekateri so mu sedali na glavo, drugi na rame, zopet tretji na roke in kolena ter prijetno žgoleli svoje napeve. Frančišek se je z njimi ljubko pogovarjal, potem pa se je obrnil do svojih spremljevalcev in jim rekel: „Mislim, ljubi bratje, da našemu Gospodu Jezusu Kristusu dopade, da se mi naselimo na tej samotni gori, kjer se naši bratje ptiči tako zelo vesele našega prihoda.“

Nekaj dni je Frančišek preživel med svojimi redovnimi tovariši, ki so stalno bivali na Alverni, potem pa jim je poslavljaje se od njih med drugim govoril: „Ker čutim, da se mi bliža smrt, sem se odločil, da preživim nekaj dni sam s svojim Bogom in da objokujem svoje grehe. V tihoti in samoti se hočem pripraviti na praznik sv. Mihaela. Nihče me ne sme motiti; če kdo pride, vi odgovorite mesto mene; le brat Leon mi bo prinesel, kar bo potrebno.“ Podelil je še vsem skupaj blagoslov, nato pa odšel v celico, ki so jo bratje pripravili, kakor je želel. Še sedaj kažejo na Alverni mesta, kjer je Frančišek tedaj prebival: veliko naprej visečo skalo, kjer je navadno molil ter temno in mokro skalnato votlino, kjer je imel svoje trdo ležišče.

Pređen je odšel v svoje novo bivališče, je naročil Leonu: „O, draga ovčica božja! Ko bom jaz v samoti, se moraš tako-le ravnati. Vsak večer

mi boš prinesel nekaj koščkov kruha in malo vode, položil pa boš vse skupaj na tla tukaj pred vhodom v mojo celico. Ko bo čas moliti jutranjice, boš prišel, da jih skupaj opraviva. Pred vhodom v celico boš obstal in zaklical: „Gospod odpri moje ustnice.“ In če bom odgovoril: „In moja usta bodo oznanjevala tvojo hvalo,“ boš vstopil; če pa ne bom odgovoril, se boš vrnil v svoje bivališče.“ To pa je rekel Frančišek

„Zaznamenoval si, Gospod, svojega služabnika Frančiška z znaki našega odrešenja.“ (Ser. brev.)

zato, ker je bil včasih tako zamaknjen v Boga in prevzet božjih reči, da po več ur ni mogel nobene besedice spregovoriti; pa tudi hudo mu je bilo, če ga je kdo motil v molitvi.

Prešli so dnevi, minile so noči; približal se je praznik Povišanja sv. Križa — 14. september. Cerkvene molitve, ki jih mora duhovnik ta dan opraviti — se zdi — da so prav vse zbrane iz sv. Pisma, kjerkoli to kaj važnega pove o sv. Križu. Ko je Frančišek z bratom Leonom dokončal jutranjice, je bil v svoji notranjosti popolnoma prežet sočutja

do na križu trpečega Zveličarja. V svoji goreči ljubezni je bil pripravljen pretrpeti muke, ki jih je Gospod trpel pri križanju.

14. september še ni napočil, šlo pa je že proti jutru. Frančišek je klečal pred svojo celico, s povzdignjenimi in razprostimi rokami obrnjen proti vzhodu je prisrčno molil: „Gospod Jezus Kristus, prosim Te, dodeli mi dve milosti preden umrjem! Prvo, da v svoji duši in na svojem telesu, kolikor je mogoče, čutim bolečine, ki si jih Ti, o sladki Jezus, prestal v svojem bridkem trpljenju. In drugo, da bi moje srce, kolikor je mogoče, občutilo tisto neizmerno ljubezen, ki je Tebe, Sina božjega, nagnila, da si prostovoljno trpel za nas grešnike.“ — Ko je Frančišek dolgo in goreče molil, mu je bilo razodeto, da je uslišan in da se mu bosta obe prošnji izpolnili. To razodetje je vžgalo v njem še večjo pobožnost do Kristusovega trpljenja. Njegova gorečnost je rasla bolj in bolj in zdelo se je, da ga je ljubezen in sočutje čisto spremenilo.

V tem trenutku se je razsvetlila vsa gora, dasiravno je še noč pokrivala dol in plan. Na obzorju se je prikazal obžarjeni seraf; peruti njegove so bile razvrščene tako, da sta mu dve obsenčevali glavo, dve sta bili razprostrti za polet in z dvema je bilo pokrito telo. Prikazen se je vedno bolj bližala Frančišku, da je ta kmalu mogel jasno spoznati v njej podobo na križ pribitega človeka. Frančišek je ves trepetal od strahu; medtem pa je njegovo dušo napolnilo veselje in žalost in občudovanje. Vesel je bil, da se mu je Kristus na tak izreden način razodel, žalosten pa, ker je gledal na križu trpečega Gospoda. Občudoval je ne navaden prizor, ker je vedel, da človeško trpljenje ni združljivo z neumrjočim duhom serafa. Tedaj pa mu je bilo razodeto, da je prav tako prikazen, kakor je, Bog pripustil zato, da Frančišek lahko spozna, da ne bo prišel po telesnem mučeništvu, po katerem je hrepenel, marveč po goreči ljubezni do podobnosti s križanim Kristusom.

Precej časa je trajal ta nadzemski pojav. Ko pa je zginil, je zapustil v Frančiškovi duši nad vse močno in živo ljubezen do Boga, na njegovem telesu pa so se pokazali sledovi Kristusovega trpljenja. Glave žebljev so se poznale na notranji strani rok in na gornji strani nog; ravno na nasprotni strani tako na nogah, kakor na rokah, pa so se poznale njihove konice. Na desni prsni strani se je pojavila rana, kakor s sulico zadana, bila je krvavordeča in iz nje je pogosto tekla kri ter močila Frančiškovo obleko.

Frančišek bi bil rad vse to bratom prikri, pa ni mogel. Bolečine so ga prisilile, da je svojo skrivnost razodel bratu Leonu, ki mu je potem rane obvezoval. Ko se je na praznik sv. Mihaela vrnil iz samote med brate, jim ni hotel nič o tem povedati, dokler ga ni brat Iluminat k temu pregovoril. S kakšnim občudovanjem so bratje odkrili in poljubljali njegove rane, si more predstaviti le tisti, ki ve, kako so ga ljubili.

Za praznik Vtisnjenja ran sv. Frančiška poljubimo tudi mi v duhu njegove rane ter ga prosimo, naj nam od večne Ljubezni izprosi vsaj košček tiste gorečnosti in pobožnosti, ki je njega krasila, da bomo mogli biti njegovi resnični nasledovci.

P. ANGELIK:

KAKO SODI IN RAVNA KATOLIČAN.

Duhovniki sami niso nič boljši.

Ne mine skoro dneva, da ne bi v časopisih, kakor so Jutro, Slovenski Narod in Domovina, našli v eni ali drugi obliki napadov na duhovnike. Sicer ti časopisi na ves glas vedno in povsod podarjajo, da jim ni mar za nje, da so povsem nezavisni od njihovega nauka, in se zanj ne zmenijo, toda uprav zato je tem bolj čudna pozornost, ki jo imajo do duhovnikov in do vsega njihovega življenja in nehanja. Bržkone ne bo čisto res to, kar trdijo, da se namreč ne zmenijo zanje. Tega namreč, za kar se ne zmenim, kar mi ni mar, tega noben pameten človek ne bo skoro sleherni dan omenjal.

Pa morda to zahteva poročevalska služba, ki jo imajo opravljati dnevni oziroma tedenski časopisi. Tudi to ne drži. Če bi to zahtevala poročevalska služba, bi morala v enaki meri upoštevati tudi dobre duhovnike in ne samo slabe, v enaki izmeri bi morala poročati o njihovem trudapolnem in zaslužnem delovanju, kakor poroča o njihovih slabostih in napakah v sedanjosti in zgodovini. In še več. Če bi to poročanje o slabostih in napakah duhovnikov bilo v interesu splošnosti, bi morala v enaki meri poročati o slabostih in napakah drugih stanov. Tudi to se ne zgodi. Zato pozornost, ki jo posvečajo le-ti časopisi duhovništvu, s tem da ga tolikokrat napadajo, kaže nek povsem drug namen, ki ga iz razumljivih vzrokov ne morejo javno povedati, ker bi se razkrinkali.

Ta vzrok je, ker hočejo na ta način opravičiti svojo nevero in svoje življenje, ki veri nasprotuje. S tem namreč, da razbobnajo napake posameznih duhovnikov, skušajo sami sebe pred svojo vestjo opravičiti češ, kako naj verujemo, ko vidimo, da so duhovniki sami v nasprotju z vero, ki jo uče, in zakaj naj bi spremenili svoje življenje, ko duhovniki sami niso nič boljši.

Toda zakaj katoliški časopisi o teh duhovniških napakah ne poročajo in zakaj jih javno ne obsojajo, ali so morda slepi, da vsega tega ne vidijo?

Nikakor ne. Tudi katoličani nismo slepi. Morda večkrat še bolje in več duhovniških napak vidimo kakor drugi, ker smo z duhovniki v tesnejšem stiku. Toda o teh slabostih katoličani ne poročamo, ker smo uverjeni, da je opravljanje prav tako greh, če se vrši potom časopisja ali pa v vsakdanjem govorjenju. Tudi takih duhovnikov ne obsojamo, ker je za katoličane duhovnik prav tako njegov bližnji, kakor vsak drugi človek. In glede ljubezni do bližnjega je Gospod sam naročil: „Ne sodite, da ne boste sojeni; zakaj s kakršno sodbo sodite, s tako boste sojeni, in s kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo“ (Mt. 7, 1—2). Duhovnika, ki se je spodtaknil, mi katoličani pač obžalujemo, ker vemo, kolika odgovornost ga čaka pred Bogom, in vemo, koliko zla lahko njegov padeč povzroči v omahljivih dušah. Katoličani tudi zanj molimo, kakor jasno kažejo molitvene ure, liturgije i. t. d.

Razumljivo je pa tudi, zakaj se katoličani ne razburjamo nad takimi stvarmi; uprav zato, ker smo katoličani. Kot taki vemo, da je Kristus božje kraljestvo, t. j. cerkev primerjal njivi, na kateri je poleg dobrega semena vsejana od sovražnega človeka tudi ljuljka (Mt. 13, 24—30). In zakaj naj bi se ta ljuljka našla samo med verniki, ne pa tudi med duhovniki?

Katoličani dobro vemo, da veljavnost zakramentov ni odvisna od vrednosti duhovnika, ampak od vrednosti tistega, ki jih prejme. In za slučaj, da duhovnik sam tega ne stori, kar od drugih zahteva, velja beseda Gospodova, ki jo je izrekel o pismarjih in farizejih: „Vse torej kar vam porekó, držite in izvršujte, po njih delih pa se ne ravnajte; govore namreč, pa ne delajo“ (Mt. 23, 3).

Katoličanom pamet pove, da je težko živeti krepostno in brez greha, in da je vsled različne narave za nekatere težje premagovanje kot za druge. Tudi duhovniki imajo različno naravo, in tudi oni so deležni posledic izvirnega greha.

Pamet sama katoličanom pove, da je velikega pomena za vsakega človeka, kakšno vzgojo je imel v mladosti, v kakšni okolici je živel, in da je tudi duhovnik bil svoj čas otrok svojih starišev, na katerega je vplivala vzgoja in okolica. Kakor iz drugih ljudi, tako tudi iz študenta, ki slučajno nosi duhovniško obleko, ni mogoče takoj napraviti svetnika.

Katoličan tudi prav dobro vé, da če je bil med dvanajst apostoli en izdajavec, je prav lahko med sto in sto duhovniki tudi nekaj slabih. Čudež bi bil, če bi bilo drugače. Kakor se med vladarji dobe ljudje, ki bolj skrbe za lastno ugodno življenje kakor pa za blagor ljudstva; kakor se dobe ministri, ki jim je bolj pri srcu lastni žep kakor pravičnost; kakor se dobe uradniki in odvetniki, ki so kaj poneverili; kakor se dobe zdravniki, ki so radi protizakonite rabe svoje vede prišli v ječo; kakor se med ženami, poročenimi in neporočenimi, dobe nezveste in vlačuge, in vendar nihče iz teh posameznih slučajev ne sklepa, da so splošno vsi taki, prav tako tudi iz par slabih duhovnikov nihče ne sme sklepati, da so vsi ničvredni.

Ugovor: Duhovniki sami niso nič boljši, je torej ali znak kratke pameti ali pa nameravane hudobije.

Tisk je velesila, pa kakor je velik njen blagoslov, tako veliko je njeno prokletstvo, kakor hitro pride v hudobne in lahkomišljene roke.

Punzman.

Dober je Gospod, če nam večkrat ne da tega, kar mi hočemo, ter nam da to, kar naj bi raje hoteli.

Sv. Avguštin.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

P. KRIZOSTOM:

JAPONSKE FRANČIŠKANKE.

Na Japonskem so poklici v redovni stan zlasti med mladenkami vedno pogostejši, kar je pač jasna priča, kako se vzbujajo duše v življenje Kristusove ljubezni.

Frančiškanke Misijonarke Marijine iz Hokaida nam poročajo več slučajev, kako so dobile japonske mladenke na čudovit način poklic in pot v samostan.

Frančiškanke Misijonarke Marijine domačinke iz pokrajine Sapporo (Japonsko).

Tako je neka deklica, sorodnica bonca iz Hiroshima, celi dve leti skrivaj prebiral katekizem, ki ga je, Bog sam vedi, kje izteknila. Prišla je v Sapporo k Frančiškankam in je rekla: „Rada bi živela, kot ve živite.“

Kmalu za tem pa pridejo nad mladenko velike težave; starši jo hočejo na vsak način poročiti. Toda deklica jim pove odločno, da hoče postati kristjanka in da se ne bo možila.

„Pričakovala sem, da me bodo preganjali ali celo ubili,“ tako piše predstojnici v Sapporo,“ toda Jezus je krmar moje ladje, vanj imam popolno zaupanje.“

Zdaj poučuje skrivaj in z veliko vnemo tudi druge mladenke v sveti veri. Gospod Jezus, ki jo je do zdaj tako čudovito vodil, ne bo zavrgel njenega hrepenečega srca in bo ganil njene starše, da ji bodo dovolili vstop v samostan.

Pred kratkim je potrkala na vrata pri Frančiškankah 18 letna paganska deklica iz ugledne rodbine. Slišala je samo govoriti o Trapistinkah, o njih lepem in strogem življenju in ni nehala prej nadlegovati staršev, dokler ji niso dali dovoljenja za vstop v samostan. Zapustila je svojo domačo deželo in šla, da poišče omenjene redovnice.

Prišla je v Sapporo, preiskala je vse mesto in našla slednjič misijonsko postajo.

„Ali so tu Trapistinke?“ je vprašala misijonarja. Le-ta pa je mislil, hoče Frančiškanke in jo pošlje k tem.

Vtisnila si je globoko v dušo ideal redovnice in odločila se je, da hoče vse zapustiti in vse žrtvovati samo, da doseže ta svoj ideal.

Zaenkrat so jo seveda sestre uvrstile med druge katehumene, da se uči z njimi katekizma ter se pripravlja za sv. krst.

Par dni pozneje je prišla v samostan deklica, stara komaj 14 let. Tudi ta je zaprosila za vstop v red. Prinesla je s seboj celo pismo dovoljenje staršev.

Na ta način se Frančiškanke Misijonarke Marijine kaj lepo množe. Naša slika nam predstavlja celo skupino japonskih Frančiškank iz misijonske naselbine Sapporo.

Ljubega Jezusa pa vroče prosimo, naj vzbuja še nadalje plemenite duše Japonk za vzvišeni redovni stan, da bodo delale v slavo božjo in rešitev duš med svojci.

P. HUGO:

CVETJE Z NAŠEGA III. REDNIŠKEGA VRTA.

Tretji red je tudi med nami Slovenci vzgojil že mnogo lepega cvetja. Spričo njegove dolge zgodovine bi bilo čudno, če bi ga ne. A če bi mi kdo dejal: Natrgaj nam šopek tega duhtečega cvetja, bi me skoraj spravil v zadrego. Kajti to cvetje je bilo večinoma vijolično. Kakor se vijolica tiho in skromno v mejah skriva in se le najbližji okolici s svojim vonjem izdaja, tako so cvele, duhtele in usihale plemenite cvetlice v našem tretjeredniškem vrtu. Tiho, kakor po prstih so te pobožne duše hodile po tretjeredniškem vrtu in nabirale sladki med dobrih del. Tiho, brez spomina je večina odšla k Bogu po plačilo. Le nekaterim prav redkim je zadnja desetletja „Cvetje“ postavilo skromni spominek. Imena drugih so zapisana samo v knjigi življenja. V resnici, če III. red ne bi imel nič drugega serafinskega na sebi, bahav ni bil nikoli, vedno skromen, še preskromen.

To velja še posebno za njegovo starejšo zgodovino med nami. Da je tretji red prišel kmalu za frančiškani v naše kraje, je naravno. A do zadnjega dobrega pol stoletja vse njegove pisane zgodovine ni

toliko, da bi mogli z njo le en zvezek našega lista napolniti. Naši kronisti so glede njega silno redkobesedni. Le kadar je bil od zunaj ogrožen in so ga njegovi voditelji morali braniti, najdemo kake paberke o njem, potem pa zopet zavlada molk, kakor bi ga ne bilo. Tako priliko je kronistom dal cesar Jožef II., ko je l. 1782. zatrl III. red po vsem cesarstvu. Naš P. Konrad Branka je o jožefinskem pogromu proti cerkvi napisal dokaj obširno kroniko. V njej je na par mestih tudi govor o našem III. redu. Ni veliko, kar nam ve povedati. Pričakovali bi vsaj kratko poročilo o njegovem tedanjem stanju. A tudi to malo, kar je zabeležil, je dragoceno.

Zanimivo je, kar zremo od njega, da so v predjožefinski dobi med nami živeli tretjeredniki puščavniki. Da je bilo po naših samotnih krajih v prejšnjih dobah več puščavnikov, smo že vedeli. Valvazor n. pr. ve povedati, da si je l. 1239. na ljubljanskem gradu en samotar postavil svojo kočico in tam živel puščavniško življenje. Pravi, da je ta puščavica stala nekako tam, kjer je bilo ob njegovem času skladišče za smodnik. Poznejši zgodovinski viri omenjajo puščavnike na blejskem otoku. Bili so pa tudi drugod, kakor priča ljudsko izročilo. Med Dol. gradiščem in Romanjo vasjo pri Toplicah na Dolenjskem se nahaja skalnata votlina, katera je znana pod imenom „romitovka“. Puščavnik se po latinsko imenuje eremita. Romitovka tedaj nič drugega ne pomeni kot puščavo. Med tamkajšnjim ljudstvom še sedaj živi spomin, da je v tej votlini nekdanj živel pobožen mož.

Da so bili ti puščavniki v kaki zvezi s tretjim redom, nam je bilo doslej neznano. Na to nas je opozoril šele P. Konrad Branka v svoji kroniki. On pravi, da so bili s III. redom zatrti tudi tretjeredniki puščavniki, ki so tu in tam živeli. Škoda, da nam ne pove kraja. Pač pa kratko omenja, kako so živeli in kaj so delali. Pravi, da so bivali v votlinah ali malih kočicah, ki so si jih zgradili. Zraven njih so imeli kake vrtičke, ali laze, ali njivice, ki so jih obdelovali. Kar niso sami pridelali za življenje, to jim je dobro ljudstvo dajalo, ali so si pa izprosili. Zjutraj so hodili v bližnjo cerkev k sv. maši, kjer so pomagali gospodom župnikom kot cerkovniki in ministranti in kar je bilo še potrebno. Čez dan so preživeli v svojih puščavah, molili in obdelovali tisti košček zemlje. Imeli so posebno puščavniško obleko.

„Brat zakristan“, kakor zgodovina Jožefa II. imenuje, ker je celo v zakristije svoj nos vtikal, tudi njim ni prizanesel. Njih „veleposestva“ je ukazal preceniti, jih po določeni ceni izplačati, sami so morali pa puščavniško obleko odložiti in se vrniti v široki svet. Za pretvezo so mu služile pritožbe, da so ti puščavniki delomržni ljudje, ki druge nadlegujejo s svojim beračenjem, mesto da bi si sami služili vsakdanji kruh. Da so bili med njimi res taki, tudi naš kronist rad priznava. A bili so le posamezni. Večina njih se je z dobrim namenom podala v puščavo in tudi zgledno puščavniško živela. Po jožefinski dobi, ko je tretji red zopet oživel, ne najdemo več sledu o „gozdnih bratih“, kakor so se tretjeredniki puščavniki tudi imenovali.

Tudi med tretjerednicami je bilo več takih, ki bi bile rade šle v samoto. A ker je za ženske puščavniško življenje manj prikladno, so si na drugi način pomagale. Nekatere so poleg notranje tretjeredniške obleke, pasu in škapulirja, nosile tudi posebno zunanjo spokorno obleko rujave ali pepelnate barve. A tudi ta je Jožefa in jožefince v oči bodla. Po cesarski naredbi z dne 24. febr. 1782., s katero je bil III. red zatrt, je bilo izrecno ukazano, da morajo to obleko odložiti. Ko so po tej odredbi v Kamniku še nekatere prišle v tretjeredniški uniformi v cerkev,

so jih tamkajšnji čuvaji postave kar iz cerkve odvedli na okrožno oblast. Na mestu so morale odložiti zunanjo tretjeredniško obleko. Kronist pravi, da je malo manjkalo da jih niso vizitirali in jim kar tam pobrali še škapulirjev in pasov. Eni teh uniformiranih tretjerednic je naš kronist postavil lep spominek. Škoda, da se ni več spomnil njenega imena.

Doma je bila iz Celja. Kot guvernanta grofice Lamberg je dalj časa sicer ne pregrešno, a malo bolj posvetno živela. Naš tedanji bivši provincijal P. Vincenc Marijašič, zelo več dušni vodnik, jo je spreobrn timer pripravil, da je stopila v III. red, katerega dika je kmalu postala. Od doma je imela 400 gl. dote. To je še s svojim zaslužkom precej pomnožila. Grofica jo je dobro založila z razno, deloma dragoceno obleko. Vse to je po vstopu v III. red takoj med uboge razdelila. Po tem temeljitem obračunu s svetom in vsem posvetnim, ji ni več kazalo ostati v službi grofice. Da bi mogla lažje bogoljubno živeti, je pustila to službo, si dala napraviti redovno tretjeredniško obleko in začela strogo spokorno življenje. Poleti in pozimi je hodila bosonoga. Kar ji je ostalo časa od vsakdanjega dela, s katerim si je služila kruh, ga je večinoma v cerkvi preživela. Ne meneč se za cel svet je ure in ure prebila v tihi molitvi. Večkrat so jo videli vso v solzah kesanja, ker je prepozno začela Boga spoznavati in ljubiti.

Tista leta je živela v Ljubljani bogata gospa, ki je imela raka. Radi neznosnega smradu, ki ga je ta bolezen povzročala, ni mogla nobena strežnica pri njej vzdržati. Ko je ona za to zvedela, se je takoj ponudila v službo. Z junaško požrtvovalnostjo ji je stregla dve leti, to je do smrti. Hvaležna gospa ji je poleg dogovorjene plače testamentarično zapustila še 200 gl. Prepričana, da je s tem preskrbljena za celo življenje, ni več iskala druge službe, ampak je ves čas molitvi posvetila. Okrog 52 let stara je nekega dne lahno obolela. Poklicala je k sebi sestro našega kronista P. Konrada in ji izročila preostalih 18 gl. naj jih shrani za njen pogreb. Ostale malenkosti pa je volila ubogim. P. Konradova sestra ji je prigovarjala, naj se nikar ne prenagli, ker je po človeško smrt še daleč. Saj je še okrog hodila. Toda ona je slutila, da ne bo več dolgo. Res se je bolezen shujšala, ne da bi jo primorala v posteljo. Na stolu je sedela in neprestano molila. Nobenega vzdihovanja ni bilo slišati iz njenih ust. Tri dni pred smrtjo je zaprosila svoje postrežnice, ki so jo obiskavale, naj gredo po gospoda. A one so še dva dni odlašale, misleč, da se ne mudi. Tretji dan je bil šele obveščen bivši provincijal P. Bonaventura Škerpin o njeni želji. Ko ji je prinesel sv. popotnico, jo je našel v redovni obleki sedečo na stolu. Tudi on je mislil, da s previdanjem še ni sile. A ker je s tako gotovostjo trdila, da so ji ure štete, ji je podelil vse sv. zakramente za umirajoče, ki jih je z ganljivo pobožnostjo prejela. In res, komaj dve uri potem je mirno in blaženo umrla.

Pokopali so jo v tretjeredniško grobnico pred altarjem sv. Križa v stari frančiškanski cerkvi na sedanjem Vodnikovem trgu. Ko so podrli staro gimnazijo, nekdanji frančiškanski samostan in grobnice izpraznili, so bili tudi njeni telesni ostanki z drugimi vred prepeljani k sv. Krištofu. Kdor se še spominja nazaj, ve, da so takrat liberalni listi hudomušno namigavali, češ, v frančiškanskih grobnicah so se našle kosti ne samo moških, menihov, ampak tudi žensk in otrok. Niso vedeli, da je imelo v samostanski cerkvi najvišje kranjsko plemstvo svoje družinske grobnice. Naša provincijalna kronika ima zapisnik vseh, ki so v njih našli zadnji počitek. Dolga vrsta jih je, moških in žensk, starih in otrok. Med

njimi je bil tudi Janez Mihael Kres, artilerijski stotnik, tretjerednik. Da ni bil samo po imenu tretjerednik priča to, da se je pod grehom zavezal spolnovati vodilo tretjega reda in je stalno nosil cilicij, spokorni pas. Ko bi se bilo ob prenosu njih ostankov naše plemstvo zavedalo, da so med njimi tudi kosti njih slavnih prednikov, bi bilo oskrbelo bolj dostojen prevoz.

P. ROMAN:

SKOZI TRPLJENJE DO SREČE.

Zgodba trpečih in ljubečih src.

XVII. p o g l a v j e.

Bilo je v petek proti večeru. Ančka je bila pravkar opravila svojo mesečno spoved in sedaj je vsa zamišljena vstala in šla še pred oltar Marije Pomočnice. Tam v kotu na desni je bila majhna klopica in tam se je dalo tako lepo misliti, hrepeneti, sanjati in moliti.

Danes tega ni utegnila. Resno je gledala Madonin obraz, zrla v obličje božjega Deteta in mislila ob pogledu na verižice, medaljončke, prstane in zlate ženske okraske na vse one, ki so pri Nji, pri Materi iskali pomoči in tolažbe in jo našli.

Tudi ona je rabila tolažbe in utehe. Nihče ni tako trpel pod razrvanimi razmerami doma kot ravno ona. Če je bila mama žalostna, se je njej iztožila, oče je zopet pri nji iskal solnca in dobre volje. Samo ona ni imela nikogar, ki bi mu potožila in se iztožila. Edini, ki je vedel za njeno bolečino in njene skrbi za mater, očeta, Henrika in Pavla je bil že osiveli pater Placid, kateremu je vse zaupala in vse razodela. Tolažil jo je tako iskreno in toplo, kakor je znal samo on. Vedno ji je dejal: „Tudi za Vas bo še sijalo solnce, tudi za Vas še rože cveto — ne vem če rudeče, ne vem če bele — ampak cveto Vam. Prelepo dušo imate, da bi mogla zveneti, ker je Bog preizkušnjo poslal.“

„In kaj naj storim“ — je danes vprašala patra Placida — „da morda Bog prizanese in ne pošlje še težjih preizkušenj?“ Modro je odvrnil: „Bog ne plačuje vsako soboto in marsikaj drugače vidi kot naše človeške oči. Če pa že hočete kaj storiti — morda vzemite kako žrtev nase, kako odpoved.“

In kakšno žrtev? Kakšno odpoved? — v samostan ne smem, ste mi dejali, že radi mame ne in to bi ne bila zame nobena žrtev, ampak radost in mir. In sicer kaj imam še?“

„O tem bova še govorila. Zaenkrat darujte svojo voljo, odpovejte se svoji nepotrpežljivosti in poprosite za malo več zaupanja. Bog ima svoja pota. Lahko se prav kmalu vse obrne in predrugači.“

„Boste?“ — „bom, gospod pater“ je dahnila Ančka. Sedaj je o vsem tem premišljevala pred Madonino sliko. In počasi, prav počasi je prihajala v razboljeno srce tolažba, molitev vsa nežna, vsa zaupna, vsa polna tople zavesti: Bog me ljubi in čuva in vodi moja pota...

Tisto uro je v Ančki vzbrstelo, da bo šla, če bo le mogla v kak samostan, da bo pomagala pri velikem delu za duše.

Za hip je vstala pred njo domačnost lastne družine: dober mož, ki bi ga ljubila, kodrolasi otroci, eden, dva, petero. Sladka zona jo je

objela. Pa se je tem mislim iztrgala in oprla pogled v Madono in začutila isti trenutek, kakor da se stegajo po nji ročice malčkov iz Azije, Afrike, vse Oceanije.

Obraz se je trudno zasmehljaj, iz oči je poslala poljub božjemu Detetu in dahnila komaj sebi slišno: Za tebe gospod Jezus...

XVIII. p o g l a v j e.

Sestra strežnica v kirurški oddelku je imela ponočno službo. Šlo je že preko polnoči in lotevala se je je dremavica. Še dobre pol ure, pa lahko grem — danes sem tako trudna. Saj bi molila pa ne morem. Tedaj nervozno zatrepeta električni zvonec telefona — že drži slušalko v roki in napeto posluša:

„Prosim — tu policijska stražnica. Pripravite vse za operacijo, tekom četrte ure pripelje avto ponesrečence nekega izleta: dve dami in dva gospoda. Ostali so odpuščeni v domačo oskrbo.“

Sestra ni več trudna. Dolžnost jo kliče in ljubezen. Že je poklicala dežurnega zdravnika, da on ukrene vse potrebno, sama pomaga sestri v beli operacijski sobi.

Pred portalom bolnice se z rahlim sunkom ustavi velik rešilni avto in dvoje snopov žarke luči razsvetli odpirajoča se železna vrata.

Še enkrat se ustavi avto, hitro stopi venkaj policijski zdravnik, pokaže dvema strežnikoma, ki sta že čakala: tale je najbolj potreben.

Na nosilih je ležal težko ranjen — Henrik Traven. Za njo pa so nesli gospo Elo v globoki nezavesti, z zlomljeno nogo in precej veliko, toda ne nevarno rano na hrbtu. Sestre so že na delu. Ubogo telo rešijo spon obleke, ki je vsa okrvavljena in mestoma raztrgana. Umijejo ranjene ude in že leži ranjeni na beli mizi.

Mejtem pripoveduje zunaj na hodniku spremljajoči stražnik potek nesreče.

Nekako ob 9. uri zvečer so nas obvestili, da se je na cesti proti Vrhniku zgodila večja nesreča. Pa brez točnih podatkov. Sporočil je to neki zasebnik, ki se je pravkar peljal mimo. Med vožnjo v Ljubljano je imel defekt na kolesu, kar ga je zamudilo za dobre pol ure. Takoj smo poslali rešilni avto v navedeni smeri. V jarku poleg nalomljenega drevesa sta ležala dva avtomobila, eden prevrnjen in močno poškodovan, drugi s strtim sprednjim delom. Na mestu nesreče se je zbrala večja skupina ljudi, kot je običajno ob takih prilikah. Ko smo vse potrebno uredili, in je zdravnik preiskal vse ranjence, so lažje ranjene odpeljali zasebni avtomobili na domove. Štiri smo prevzeli mi. Podrobnega nisem mogel zvedeti. Zdi se, da je prednji avto treščil ob drevo, naslednji pa je zadel v prednjega in se prevrnil. Težje ranjeni so iz prvega avtomobila. Toliko sem zvedel. Več utegne povedati naš policijski zdravnik, ko dokonča svoje delo.

Skozi prosojna vrata, ki so vodila v predsobo operacijske dvorane se je čulo komaj slišno kovinsko žvenketanje instrumentov. Minilo je pol ure, ko stopi venkaj sprva policijski zdravnik, kmalu nato pa dežurni. Policijski zdravnik naroči stražniku, da gre in obvesti Travnove o nesreči. Sicer je izven nevarnosti, vendar je boljše če zjutraj že vedo. Stanujejo na Bleiweisovi cesti v znani beli vili. Kar se tiče dame, še nismo mogli ugotoviti njenega imena. Zdi se, da je iz Rožne doline, ker so nekoč na policiji imeli že nekaj govoriti o nji.

Vendar pa točnega ne vem, pa tudi potrebno ni, ker je le v težki nezavesti brez notranjih poškodb.“

„Sestra — kaj pa je z ostalima dvema? Sta že pripravljena,“ se ogласi dežurni.“

„Da, gospod doktor, vendar so le lažje poškodbe in občutna izguba krvi. Dami sem morala dati že malo injekcijo za delovanje srca.“

„Dobro — naj ju prineso — odloči zdravnik in odide nazaj k operacijski mizi.“

XIX. poglavje.

Nad Ljubljano se je svitalo. Bilo je v zgodnjem, rahlo zameglenem jutru, tedaj ko mesto počiva v tistem polsnu nastajajočega dneva, ki ustvarja neko toplo vzdušje varnosti, domačnosti in neke posebne nežnosti.

Stražniku se potem, ko je zvedel, da ni posebne nevarnosti, nikamor ni mudilo. Sam pri sebi je modroval: Nesreča se vedno dovolj zgodaj zve, nikar pa, da bi sredi noči ljudi budil iz spanja. Da le takole okoli štirih pridem in mirno povem, pa bo še dovolj zgodaj. Kaj mu le morejo pomagati? In poleg tega potem cela hiša ve in nastane hrup in nervoznost, in jok in še kaka nezavest. Moram prav previdno povedati. Ni kaj prijetno, ljudem take novice nositi. Ampak eden mora biti.

Vila na Bleiweisovi cesti je bila v nočnem pokoju, obdana od vrta še lepša, tako brezskrbno so sanjala okna.

Stražnik je z nekim odporom in nevoljo pritisnil na električni gumb in čudno hitro se je pojavila na oknu glava mlade deklice — naše Ančke.

Še nekoliko omotena od spanja, je v skrbi, da ne zbudi starišev, polglasno vprašala kaj je. Stražnik, je samo z roko naznačil, da ima več povedati in že je zginila raz okno, v naglici spela že za jutro pripravljen kopalni plašč in odšla k vrtnim vratom.

Stražnik jo je kar moč previdno in obzirno obvestil o nesreči, pripomnil, da leži gospod Traven izven nevarnosti, in da ga lahko proti jutru obiše.

Ančka je prebledela — pa samo za hip. Že se je imela povsem v oblasti, se je dokaj mirno zahvalila stražniku za trud in odšla potihoma nazaj v svojo sobico.

Kaj naj stori? Ozrla se je po sobici, ki je v rahlem jutranjem ne-redu ustvarjala tako neverjeten vtis miru in brezskrbnosti, da se je začudeno vpraševala, je li to, kar je bila pravkar čula, resnica ali ne. Ali naj pove, ali naj kar na tihem odide, kakor da gre k zgodnji maši in gre sama v bolnico? Ali ne bo mama huda, češ, ona je mama in ima pravico biti pri otroku...

Nazadnje se je odločila, da gre kar sama v bolnico, vse poizve in nato staršem pove — prvo bridkost in skrb bom pa sama nosila.

Zelo tiho je uredila svojo toaleta, tiho zaprla za seboj vrata in odbrzela po Bleiweisovi cesti mimo čekovne palače po Aleksandrovi cesti na Šentpetersko. Pri cerkvi se je za hip ustavila, poslala pred tabernakelj iskreno prošnjo in že hitela naprej. Prišle so ji na misel besede njenega spovednika: božja pota niso naša pota, in da Bog ne plačuje vsako soboto... Da bi le prehudo ne bilo, si je zopet zaželela in spet jo je objela skrb, kaj bo doma? Kaj mama poreče in kako bo oče vse to prenesel?

Že se vidi bolnica. Rumena barva zidov se ji zdi naenkrat strahotna, slabost jo prevzema — toda tisti železni moraš, ji da novih moči. Z vratarjem govori — „sestra Travnova sem, ki se je sinoči ponesrečil, poslali so pome. Ali bi ga smela videti?“

„Prosim, gospa stopite za menoj.“

Kako je bila tista kratka pot skozi bolniški park dolga, kako so ji bile noge trudne in težke.

Kakor v polsnu govori z zdravnikom, se zahvali s trudnim smehljajem sestri in stopi za njo. Na pol pridušen klic: „Henrik!“ in ljubeče obličje sestri išče v obličju brata spoznanja, bolečine in še odsev hvaležnosti, da hujšega ni bilo. Toda to obličje je povsem nemo in tiho.

Henrik odpre oči še omotene od bolečine in narkoze. Ali bo spoznal Ančko?

Polagoma se mu svita, v oči pride sijaj spoznanja in Ančka pade na kolena in med prsti ji drsijo solze hvaležnosti do Boga...

Kako je Bog dober!

Kako je življenje zagonetno!

(Dalje prih.)

P. ADOLF:

SPOMINI IZ MISIJSKEGA ŽIVLJENJA.

Malta.

Malta je ostala pod rimsko in kasneje pod carigrajsko oblastjo do 9. stoletja. V tem času pa so se je s silo polastili mohamedanski Saraceni in so nad njo gospodovali veliko nad dvesto let (818 do 1090). Kasneje je prišla zopet v krščanske roke. L. 1530. pa jo je cesar Karl V. podaril redovnemu viteškemu redu sv. Janeza, kateri je bil ustanovljen, da bi branil sv. kraje pred Mohamedani v Palestini. Ko pa je bil ta red prisiljen zapustiti Sv. Deželo, se je naselil na Malti, katero mu je omenjeni cesar dal v popolno last. Od Malte je ta red dobil tudi novo ime in se je odslej imenoval malteški viteški red, katerega ostanki so tudi v Ljubljani. Tukaj na Malti je ta red nadalje branil krščanstvo pred Mahomedani kakor poprej v Sv. Deželi.

L. 1798. pa je Napoleon po izdajstvu nenadoma zasedel Malto, duhovniški viteški red izgnal in se njegovega premoženja in otoka polastil. Toda Malta je ostala pod Francosko samo dve leti. L. 1800. so se je po dolgem obleganju polastili Angleži, ki so še dandanes gospodarji na Malti.

Kako pa je to, da Italijani imenujejo Malto italijansko, če tudi ni bila nikoli v njih oblasti in ljudstvo ni italijansko ne po krvi, ne po jeziku?

Prvi vzrok je bližina Italije, s katero ima Malta prisiljeno najbližjo in največjo zvezo in veliko trgovino.

Drugi vzrok so bili ravno omenjeni vitezi malteški, ki so bili po večini Italijani, če tudi je bilo med njimi prav veliko Francozov, Špancev in tudi Nemcev. Zadnji general malteškega reda je bil Nmec, po imenu Hompeš, po katerem ima še dandanes ime ena izmed glavnih cest na Malti. Značilno pa je, da med malteškimi vitezi ni bilo nobenega Malteza, ker red ni sprejel nobenega domačina med svoje ude,

ker se je vedno bal izdajalstva. Ravno ta malteški viteški red, gospodar otočja, je bil glavni steber italijanstva na Malti, ker je bil njih hišni jezik italijanski.

Tretji vzrok, da Italijani štejejo Malto za svojo pa je, ker je bila v poprejšnjih časih na otoku vsa višja duhovščina italijanska. Šele pod Angleži zapazimo par nadškofov, ki so domačini.

Gorje Malti, če bi kedaj prišla pod Italijo! Več ko polovica Maltezev, ki zdaj živi naravnost iz angleških rok, bi morala zapustiti otok, ker bi ne imela več jesti. Razun arzenala in trgovske luke sta edina vira dohodkov še tovarna za žveplenke in pa izdelovanje čipk, kar pa je v resnici le malenkostna stvar in le malo pripomore k življenju.

Ali pa Malta sama nič ne pridelava?

Gotovo, da nekaj pridelava, toda treba je pomisliti, da je preveč obljudena. Na en kvadratni kilometer pride skoraj tisoč ljudi. V naših krajih jih na istem prostoru živi nekaj nad petdeset. Nadalje je treba pomisliti, da je Malta skalovita in rodovitne zemlje je prav malo. Kar pa je zemlje, je prav skrbno obdelana in obzidana, kakor pri nas na Krasu in v Dalmaciji, ker je v vedni nevarnosti, da bi hudi vetrovi prsti ne odnesli. Potem opomnim, da vsako leto prav redno pol leta ni prav nobenega dežja. V tem času se radi hudega solnca vse posuši, kar se ne more skriti pod zemljo. Vse, kar raste in zori, raste in zori zimske mesece. Videl sem zoreti ječmen proti koncu januarija, pšenico pa v začetku februarja. Nekoč sem mimogrede vtrgal klas zrele pšenice. Steblo je bilo prav pritlično, tudi klas ne dolg, pač pa je bilo zrno prav lepo, bolj črnkasto kakor naše, debelo in skoraj okroglo in izredno težko.

Razun žita pridelava Malta precej krompirja, ki je izredno dober in zdrav. Pravijo, da ga sadijo celo leto ob vseh letnih časih. Krompir je tudi edini pridelek, ki ga Malta izvažava. Gre pa v velika mesta, kjer ne gledajo na to, če je drag, temveč edino na to, če je svež in dober; in te dve lastnosti ima krompir iz Malte.

„Kako pa so ljudje splošno zadovoljni z Angleži?“ sem nekoč vprašal Malteza Kilizijeja (Culisier), ki je bil tudi vojni vjetnik med nami in me je večkrat obiskal v sobi.

„O prav dobro. Angleži puste vse v miru in se brez potrebe nič ne vtikajo v naše domače zadeve. Posebno dobro je, ker nimamo nobenega davka.“

„To ni mogoče, da bi Angleži gospodarili brez davka, sem ga hitro zavrnil. Kako pa plačujejo uradnike?“

„Colnina v luki donaja toliko, da se poravnajo vsi stroški in potreščine, odgovori Maltez. Colnina je naložena na sladkor, na kavo, na čaj, na tobak, na vino, na pivo, na žganje in še na nekatere druge reči, ki niso neobohdno potrebne za življenje. In ti dohodki so tako veliki, da se s temi plačajo vsa bremena in še za Angleže veliko ostane. Mi na otoku ne plačujemo nič.“

„Če je pa taka na Malti, da se živi brez davka, imate na otoku pač veliko tujcev?“

„O prav nič ne, ker Angleži ne trpijo tujcev na Malti, ker se bojijo špijonov, ogleduhov.“

Da Angleži ne trpijo tujcev na Malti, nam je potrdil tudi neki Nemeč, če se prav spominjam, se je pisal Gartner in je bil tudi ujetnik na Malti.

„Jaz sem enkrat že bil na Malti, je ta ujetnik pripovedoval, toda samo kakih deset dni. Živel sem namreč s svojim očetom v Egiptu, kjer

se je nama dobro godilo in sva si bila pridobila toliko premoženja, da sva upala, da bova lahko v miru živela. Toda moj oče je bil po letu radi vročine in še bolj radi vlažnega egiptovskega podnebja vedno bolehen in sva morala misliti na to, da bi se kje drugje naselila. Znana sva bila z neko malteško družino, ki je Malto neznasko hvalila, češ pri nas je podnebje zdravo, živež po ceni in pa nobenih davkov. Z očetom sva toraj sklenila, da se bova na Malti naselila.

Preskrbela sva si potrebnega angleškega dovoljenja in nekega lepega dne sva bila na Malti, kjer sva že imela najeto lepo stanovanje, katerega je bila nama omenjena malteška družina preskrbela.

Prišla sva bila na Malto neki pondeljek dopoldne. Popoldne istega dne pa sva bila dobila po pošti povabilo, da se morava drugi dan točno ob 9. uri oglasiti na policiji.

Natanko ob določeni uri sva bila na policiji, toda še le ob 12. uri je prišel uradnik.

„Kdo sta? Kaj sta? Od kod sta? Koliko časa mislita ostati na Malti?“ Pokazita dovoljenje, da smeta živeti na Malti!“

Tako je nama uradnik govoril in sicer zelo neprijazno.

Midva sva na vsa vprašanja lepo odgovarjala in pisma pokazala. Uradnik je listine pregledal in jih zaznamoval z dnevom, z uradnim pečatom in s svojim podpisom.

„O rajt (all right), je že dobro,“ je nama nazadnje rekel in hrbet pokazal.

Proti večeru istega dne je prišla pošta in prinesla meni povabilo, da se moram drugi dan ob 9. uri zopet oglasiti na policiji, ker drugače bom plačal precejšnjo denarno kazen.

Čudno se mi je zdelo to povabilo, ker sem bil ravno to dopoldne na policiji, toda drugi dan, točno ob 9. uri sem bil na uradu, kjer sem čakal na uradnika tri ure.

Točno ob 12. uri, kakor včeraj, je vstopil uradnik in vprašal: Kdo ste? Kaj ste? Od kod ste? Koliko časa mislite ostati na Malti? Pokažite dokumente! Konec pa je bil, kakor poprejšni dan: O rajt.

Prišel je večer istega dne in glejte čudo, zopet povabilo na policijo in sicer to pot za očeta. Pristavljeno pa je bilo še, če ne bo prišel točno ob 9. uri, da bo kaznovan z denarno kaznijo in nemudoma izgnan z Malte.

Oče je šel na policijo čudeč se, kaj mora vendar to biti, da naju tolikokrat na policijo kličejo.

Na policiji je zopet čakal do 12. ure. Na to ga je uradnik vprašal:

„Kdo ste? Kaj ste? Od kod ste? Pokažite listine!“

Še isti dan zvečer sva bila povabljeni na urad in sicer to pot kar oba skupaj na 9. uro, kjer sva zopet čakala do 12. ure. Na to pa je pela stara pesem: „Kdo ste? Kaj ste? In na zadnje: O rajt.“

To je šlo od ponedeljka do sobote in sicer čisto po določenem redu. Prvič sva bila povabljeni oba, na to jaz, tretji dan oče. Potem pa od začetka, najpoprej oba, potem jaz, nazadnje oče. Vsakokrat je bilo treba čakati tri ure in vsakorat je bilo zapisano, da bova takoj z Malte izgnana, če ne bova prišla na urad točno ob 9. uri.

Ko je bil oče v soboto na policiji, je rekel uradniku: Prihodnji četrtek bova odpotovala v Egipt. Uradnik je odgovoril. O rajt in mu hrbet pokazal. Toda glejte tistega večera ni bilo več povabila na policijo. Prihodnji četrtek sva se z očetom vrnila v Egipt, odkoder sva bila prišla.

O škoda, je dostavil Nemeč, ki nam je to pravil, da me zdaj ne povabijo na policijo in me ne vprašajo: Kdo ste? Kaj ste? Od kod ste? In, koliko časa še mislite ostati na Malti?"

Glejte, na ta način so se Angleži to pot odkrižali nepotrebnih tujcev. Malta je ena prvih angleških trdnjav na svetu, kjer ne trpijo zvedavih tujcev.

To je toraj Malta, ki bo postala italijanska, kedar bo Angleške konec, kar pa menda še ne bo tako hitro.

(Dalje prih.)

P. ANGELIK:

PREGLED ZGODOVINE FRANČIŠKANOV MED SLOVENCMI.

(Dalje.)

7. Samostan v Ormožu.

Delovanje frančiškanov v ormoškem samostanu je bilo v prvi vrsti oskrbovanje lastne cerkve, ki je vsled znamenite milostne podobe Matere božje božjepotna cerkev, deloma pa so pomagali v dušnem pastirstvu okoliškim župnikom. Iz prvih časov nam manjkajo tozadevni zanesljivi podatki, le številne ustanove pričajo o priljubljenosti frančiškanov; iz poznejše dobe pa vemo, da so frančiškani ob marsikaterih prilikah pomagali bednemu ljudstvu. V letih 1680—82, ko je po južni Štajerski razsajala kuga, jih najdemo na raznih krajih zaposlene v dušnem pastirstvu kot tolažnike. Ko so leta 1704. pridivjali Kruci ter je bežalo pred njim vse, kar je moglo, so ormoški frančiškani ostali na svojem mestu, dasi so Kruci vdrli tudi v samostan. Ker so tudi duhovniki večinoma pobegnili pred Kruci, so frančiškani oskrbovali dušno pastirstvo in pomagali ljudstvu, kalikor so mogli. Kaka posebna bratovščina v ormoški samostanski cerkvi ni znana, pač pa so vodili frančiškani tretji red.⁹⁾

Viri omenjajo, da je bil vsaj od leta 1774. v samostanu tudi novicij za klerike in brate lajike. Kot del frančiškanskega bogoslovnega učilišča sta bili nameščeni v Ormožu tudi stolica za modroslovje (1772) in stolica za cerkveno govornišstvo (1773). Kdaj so iste prenehale ni znano, bržkone pa ob času, ko je cesar Jožef II. odpravil vse samostanske bogoslovne šole. Leta 1785. je bivalo v samostanu 8 redovnih mašnikov in 5 bratov lajikov.⁹⁾

Kakor marsikje drugod, tako je tudi uspešnemu delovanju frančiškanov v Ormožu napravil konec zloglasni jožefinizem. Štajerska deželna vlada je naročila frančiškanskemu provincijalu P. Kastulu Weibl, naj takoj, kakor hitro bodo okoliščine dovoljevale resnično odpravo enega ali drugega samostana njegove provincije, o tem poroča deželni vladi. Da bi ugodil tej zahtevi je provincijal 8. februarja 1786 sporočil graški vladi, da bi se moglo razpustiti samostana v Ormožu in Feldbachu. Kot povod navaja v svojem poročilu to, da je v imenovanih samostanih le malo število redovnih mašnikov, ki bi bili zmožni opravljati običajno službo božjo, ker so bili mnogi iz teh samostanov poklicani v druge redovne hiše kot dopolnilo, posebno v Mürzzuschlag. Ob sklepu prosi provincijal, da bi pri odpravi samostanov smel ondi bivajoče re-

dovnike, preostala živila in orodje porazdeliti med druge redovne hiše. Dne 23. februarja 1786 je vladna komisija sporočila provincijalu naj redovnike iz obeh samostanov pošlje drugam ter naj komisijo obvesti, kdaj bi redovniki mogli samostana zapustiti, da se bo moglo pričeti z njuno odpravo. Glede orodja je bila provincijalu dana prosta izbira.

Tako uradna poročila o odpravi ormoškega samostana. Človek nehote dobi vtis, kakor da je provincijal sam pomagal pri odpravi teh samostanov, da je bil nasproti vladi vse preveč uslužen ter da je bil pokazal premalo odpornosti. Iz njegovega življenja vemo, da ni bil ravno boječe narave, kakor to kaže njegov nastop proti jožefinskemu škofu Herbesteinu, in tajno dopisovanje z Rimom, radi česar je bil celo odstavljen kot provincijal. Vendar njegovo ravnanje ni bilo brez krivde. Njegova dolžnost bi bila, držati samostan dokler se je držati dalo. Tudi njegov razlog glede pomanjkanja potrebnih duhovnikov vsaj glede ormoškega samostana ne drži. Saj je bilo ob razpustu samostana v samostanu še 14 redovnikov in med temi gotovo tudi precej duhovnikov (leta 1785. jih je bilo osem) in kakor bo razvidno iz naslednjega tudi niso bili tu sami slabotni starčki, nezmožni za službovanje. Provincijal je s tem, da je uprav o teh dveh samostanih, ki sta pred kratkem bila pridružena provinciji, poročal vladi, češ, da sta primerna za razpust, pokazal, da se je v prvi vrsti brigal za samostane, ki so že dalje časa pripadali provinciji.

Dne 5. aprila leta 1786. se je vršila cenitev samostanske imovine v Ormožu. Ustanovna glavnica je znašala 4382.07 fl. Nepremičnine pa so bile cenjene na 3930 fl. Skupna vrednost je torej bila 8312.07 fl, ki je s prodajo gozda, nekaj travnikov in vinogradov narasla na svoto 10811 fl. Le del tega je bil oddan verskemu zakladu, večina pa prepuščena provinciji. Dragocenosti, paramente, orodje i. dr. je prevzel provincijal, ki jih je z dovoljenjem politične oblasti porazdelil med druge samostane.

V Ormožu je bilo 14 redovnikov, ki so bili prestavljeni v druge samostane. Nekateri so odšli v frančiškanski samostan v Varaždin, kamor so vzeli tudi precej knjig in rokopisov, drugi so pa odšli v dušno pastirstvo. Izmed zadnjih frančiškanov razpuščenega samostana v Ormožu sta le dva znana po imenu P. Jakob Puklavec in P. Simon Hussian. Po odpravi samostana je bila na Humu pri Ormožu leta 1788. ustanovljena posebna kuracija. P. Jakob je ondi postal kurat, odkoder je pet let pozneje odšel k Sv.Lenartu pri Vel. Nedelji, kjer je 11. septembra 1829 umrl.

P. Simon Hussian je bil leto preje na budimpeštanski univerzi postal doktor modroslovja ter je po razpustu samostana deloval kot kaplan v ormoški mestni župniji. Leta 1788. je postal župnik v Polenšaku, kjer je 16. decembra 1827 umrl. Sodobniki ga hvalijo kot izvrstnega dušnega pastirja.

V ormoški frančiškanski cerkvi se je nahajala znamenita milostna podoba Matere božje, do katere je imelo ljudstvo veliko zaupanje. Frančiškani so jo bil vzeli s seboj v Varaždin. Ljudstvo jo je želelo dobiti nazaj, zato je kmalu po odpravi samostana 1. maja 1786 ormoški župan vložil tozadevno prošnjo na deželno vlado. Prošnja ni bila uslišana, kajti podoba Matere božje je še sedaj v frančiškanski cerkvi v Varaždinu.

Ker je bila frančiškanska cerkev v Ormožu v primeri z ondotno župnijsko cerkvijo velika in tudi lepa, so se meščani 4. aprila in 1. maja leta 1786 obrnili na vlado s prošnjo, da bi samostansko cerkev povzdignila v župnijsko. Dne 1. maja 1786 je bila sicer prošnja uslišana, toda ostalo je vse le na papirju.

Lepe, velike frančiškanske orgle je kupila mestna župna cerkev v Mariboru. Sicer so bile iste leta 1908 povsem predelane, vendar bodo posamezni deli še vnaprej spominjali na frančiškanski samostan v Ormožu.

Srebrna in pozlačena monštranca, mojstersko delo v gotskem slogu iz druge polovice 14. stoletja, je bila prenešena v frančiškansko cerkev v Varaždinu, kjer je še sedaj.

Kakor sledi iz naredbe z dne 19. novembra 1793 je bil prvi lastnik odpravljenega samostana Josip Aschbach, ki je bil od uprave državne imovine posloplje z vrtom vred kupil. Za njim je postal gospodar samostana oskrbnik ormoške graščine Alojzij Guttmann. Na njegovo prošnjo se je 1. januarja leta 1796. vršila cenitev že skoro docela porušenega samostana. Cenilna listina našteva le še dve mali sobici, celico pri vhodu, dva konjska hleva, par kleti, vrt i. dr.

Samostan s cerkvijo in vrtom vred je bil 4. oktobra 1798 prodan za 2000 fl in kmalu popolnoma porušen. Istočasno s samostanom je bila podrt tudi velika in lepa cerkev, obenem s krasnim nagrobnim spomenikom ustanovitelja samostana Jakoba Sekelja.

Trije zvonovi so bili oddani v Perlak, slika sv. Krištofa pa v božjepotno cerkev v Polenšaku. Tudi glavni oltar romarske cerkve sv. Ignacija v Rotenbergu, podružnice Št. Lovrenške župnije pri Mariboru, je imel svoj prvi dom v frančiškanski cerkvi v Ormožu.

O cerkvi ni dandanes nobenega sledu več, vendar se še da dobro spoznati prostor, kjer je nekoč stala. Tam kjer je stal samostan, je sedaj postavljena hiša in kos zidu je edini ostanek nekdanjega samostanskega zidu. Trije pritlični, obnovljeni in posamič v nekakem četverokotu stoječi trakti bi znali biti še ostanki samostana ali kakega samostanskega poslopja. Gotovo pa so temelji in podzemeljski prostori še iz onih časov ohranjeni.⁷⁾

Opombe:

Samostan v Ormožu.

1. Kovačič, Zgodovina lavantinske škofije, str. 139—140; Marian l. c. B. VI. str. 306—307; Žak, l. c. str. 169; Greiderer, l. c. str. 538—539.

2) Kokol, Die Geschichte der Franziskanerklöster in Untersteiermark, str. 69—70.

3) l. c. str. 7—12; P. Placidus Herzog O. F. M., Cosmographia austriaco-franciscana, Coloniae Agrippinae 1740, str. 66.

4) l. c. 64.

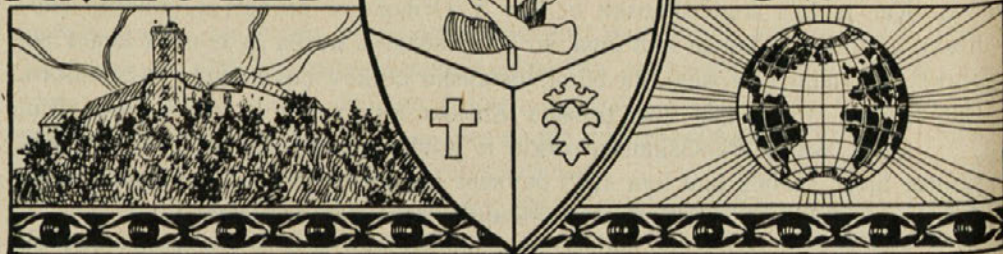
5) l. c. str. 85—88; Greiderer, l. c. Nro. 497.

6) l. c. str. 35.

7) l. c. str. 64—70.

(Dalje.)

A. Splošni.

Ameriški vseslovenski katoliški shod.

V dneh 6.—8. julija t. l. se je vršil v Združenih državah prvi vseslovenski katoliški shod. Ker nam manjka prostora se ne moremo spuščati v vse podrobnosti, zato prinašamo tu le pregled poteka katoliškega shoda in kratko vsebino resolucij. Vršil se je istočasno deloma v Čikagi, Jolietu in Lemontu.

Dne 6. julija so v Čikagi slovesno sprejeli novega jugoslovenskega poslanika dr. Leonida Pitamica. Istotam se je zvečer vršila lepo uspela Orlovska akademija. V Lemontu, frančiškanski naselbini blizu Čikage ali kakor mu tudi pravijo Ameriške Brezje je ta čas šla procesija 2000 ljudi z gorečimi svečami na bližnji hrib, kjer je imel govor P. Odilo Hajnšek.

Drugi dan, 7. julija je bral v Čikagi slovesno sv. mašo P. Bernard Ambrožič in imel slavnostni govor o katoliškem časopisju. V Jolietu se je istočasno vršila proslava 35letnica Kranjsko Slovenske Katoliške Jednote. V sprevedu, mnoga društva z zastavami so šli v slovensko cerkev sv. Jožefa. Tu je imel slovesno mašo g. Kazimir Čverčko, g. Ciril Zupan pa je govoril o pomenu Katoliške Jednote. Po slovesnosti se je nad 2500 udeležencev vsedlo na avtomobile in odšli so v Lemont. Tu je imel isto jutro sv. mašo in govor o Cirilu in Metodu dr. P. Hugo Bren. Po prihodu gostov iz Čikage in Joliet se je razporedil manifestacijski spreved od Marijine cer-

kvice na hrib, kjer so bili postavljeni odri. Nad 70 društev je prišlo z zastavami, vseh zborovalcev pa cenijo nad 10.000. Samo avtomobilov in avtobusov so našteali ta dan v Lemontu nad 2000. Po prihodu na hrib je navzoče najprej pozdravil provincijalni komisar P. Benigen Snoj ter dal besedo vrhovnemu predsedniku g. J. Omanu. Letá je najprej pozdravil navzočega jugoslovenskega poslanika in ostale odlične goste. Dr. Leonid Pitamic se je toplo zahvalil za prisrčni sprejem, nakar je dr. P. Hugo Bren v imenu ljubljanskega vladike dr. Antona Bonaventure Jegliča izročil blagoslov in pozdrave ameriškim Slovincem. Pevsko društvo Adria je nato zapelo: Povsod Boga, nakar so se vrstili govori: P. Odilo Hajnšek (o pomenu kat. shoda), g. Kazimir Čverčko (angleški govor za mladičino). Nato je sledil nastop clevelandskih Orlov, ter je ob tej priliki gospod Matija Jager povdaril velik pomen orlovske misli. Shod je nato pozdravil kot sorojak tudi srbski biskup Mardijar. Temu so sledili še govori: prof. dr. Seliškar iz Minnesote (o katoliški šoli), zdravnik dr. Seliškar iz Clevelanda (o škodljivosti porodne kontrole), g. dekan Šavs (o Jednoti), g. Frank Plemelj (delavstvo in vera). G. dekan Šavs je nato prebral resolucije. Sklepni govor za ta glavni dan shoda je imel dr. P. Hugo Bren. Udeležencem in prirediteljem se je nato zahvalil aktivni predsednik kat. shoda g. Anton Grdina. Velik del udeležencev je ostal čez noč kar v Lemontu, da bi

prisostvoval drugi dan nadaljevanju shoda. V pondeljek, dne 8. julija je g. Ciril Zupan imel slovesno sv. mašo, nakar so sledili govori: g. dekan Šavs (o cerkvenih in podpornih organizacijah), g. Anton Grdina (o slov. Zenski Zvezi), g. Pavel Podbregar (o cirilmetodijski misli), P. Benigen Snoj (o katoliški akciji med ameriškimi Slovenci), g. Leo Jurjovec (o prosvetni zvezi med ameriškimi Slovenci). V zvezi s temi zadnjim govorom se je ustanovila Prosvetna Zveza za ameriške Slovence, nakar je bil nad vse pričakovanje lepo uspeli shod zaključen. Posnetek resolucij, sprejetih na shodu, ki so verna slika katoliške misli med ameriškimi Slovenci prinesemo prihodnjič.

Koliko je Usmiljenih sester.

Vseh redovnih hiš, vzgojnih in dobrotelčnih zavodov razne vrste imajo 3591. Od teh jih je 3066 v Evropi in sicer: V Franciji, ki je njih domovina 788, v Italiji 766, v Španiji 660, na Poljskem 196, v Nemški Avstriji 165, na Ogrskem 99, na Čehoslovaškem 91, na Angleškem 78, v Belgiji 73, na Pruskem 70, v Jugoslaviji 33, v Švici 20, na Irskem 17, v Rumuniji 11, v evropski Turčiji 10, na Grškem 8, v Holandiji 7, na Portugalskem 4, na Danskem 1. Vseh sester je 40.000.

Doli z maliki!

Ta klic se sedaj razlega po republikanski Kini. Nankinska narodna vlada je že preteklega novembra odredila, da treba armado raznovrstnih malikov uničiti, neštete pagode (molilnice) zapreti in njih čuvarje bonce in boncinje razgnati. Na nekaterih krajih je šla zlasti republikansko nadahnjena mladina takoj na delo. Z velikim hruščem je vlačila malike iz pagod in jih razbijala. Če so bili preveliki in pretežki, jih je z vrvjo za vratom strmoglavila s trona in s pripravo od-

stranila. Pred kakim grdogledim velikanom je pa marsikateremu pogum upadel. Bal se je njegovega maščevanja. Tako je v Shiaoinguu vdrla v veliko pagodo, kjer je kraljeval veliki poglavar pekla s celim svojim dvorom. Njega se ni upala lotiti. Šele ko mu je eden pogumnejših s kroglo iz revolverja glavo razklal, a se mu ni nič zgodilo, je dobila pogum. Malikovavski bonci in boncinje kajpada kličejo in čakajo maščevanja svojih bogov. A kljub temu, da se ne zganejo, še slepo verujejo vanje in ponujajo mestoma velike vsote, da bi se jim prizaneslo. Kitajski boljševiki, ki jih je še dosti, iz te ljudske nevednosti kujejo kapital. Če dobijo zadostno odškodnino napišejo na pagodo: Gorje, kdor bi se je dotaknil. Je last komune (sovjetov).

Stanje katoliške cerkve.

Letno poročilo o stanju katoliške cerkve izkazuje v početku tega leta: 14 patrijarhov, 245 nadškofov, 908 pravih škofov, ki imajo svoje organizirane škofije, 331 apostolskih vikarjev, ali misijonskih škofov, 57 opatov in drugih prelatov s škofovskimi pravicami, okrog 600 naslovnih škofov. Vsi ti višji pastirji z milijoni svojih pomočnikov duhovnikov pasejo čredo Kristusovo, ki šteje 400 milijonov duš. Redovni duhovniki pripadajo 62 redovom in 66 redovnim družbam, katere podpira v apostolskem delu več kot še enkrat toliko ženskih redovnih družb, s stotisoči sestrami. Apostolski sedež zastopa pri raznih vladah in narodih: 24 nuncijev, 4 internunciji in 21 apostolskih delegatov. Razne vlade zastopa pri Vatikanu 11 poslanikov in 18 polnomočnih ministrov. V Rimu je 30 mednarodnih zavodov za duhovniški naraščaj, katerih 23 pripada raznim redovom. Vsekako ogromna, dobro organizirana vojna truma.

B. Redovni.

Rešitev rimskega vprašanja in Sv. Frančišek.

V svoji okrožnici „Rite expiatis“ z dne 30. aprila 1926 je sv. Oče Pij XI. izrazil sledečo željo: „Naj bi 700 letnica smrti serafinskega očeta katoliški svet in našo deželo na priprošnjo sv. Frančiška preplavila s tolikimi blagoslovi, da bi to jubilejno leto postalo mejnik v zgodovini cerkve.“ In bilo je na god sv. Frančiška, dne 4. okt. 1926, ko je Mussolini pooblastil g. Barone, naj na tihoma začne s pogajanjem s sv. Stolico v svrhu poravnave rimskega vprašanja. Pooblastilo je datirano z dnem 4. okt. 1926.

Pa še na drugi način je sprava med Cerkvijo in italijansko državo v pomenljivi zvezi s sv. Frančiškom. V velevažnem dokumentu z dne 11. febr. 1929, ki pomenja dejansko spravo, pravi sv. Oče: „Zdi se nam v resnici, da majhni naš teritorij reducira vse reči na stanje, kakor je bilo za časa sv. Frančiška, — ravno zadosti prostora, da more duša bivati v njem.“ — Troje svetišč, izročeni sinovom sv. Frančiška v oskrbo, t. j. cerkev sv. Frančiška v Asizi, sv. Antona v Padovi in Marijina hišica v Loreti, je vključenih po tej pogodbi v papežvo vatikansko državo.

P. Hijeronim.

Občestveni pomen III reda.

Na lanskem katoliškem shodu nemških katoličanov v Magdeburgu je znani, sedaj žal že rajni prvobornik dr. Sonnenschein tudi III. redu dal priznanje, da je poleg letnih duhovnih vaj in Marijine družbe visoka šola za laiške apostole. Sicer s tem ni nič novega povedal. Višji od njega Pij X., Benedikt XV. in Pij XI. so isto že pred njim jasno in glasno izpovedali. Pij XI. ni sv. Pavla, kakor bi pričakovali, ampak sv. Frančiška postavil za patrona katoliške akcije. A vsi ti pozivi z najvišjega

mesta, z besedo in dejanjem, niso našli tistega odmeva, kakor bi ga morali. Zato je prav, da se to na katoliških shodih vedno znova povdara. Ne III. red kot tak, kot organizacija, naj se udelejuje v katoliški akciji. To bi bilo celo proti njegovemu glavnemu namenu, kakor je izjavil Pij X. Njegov namen je šolati laiške apostole, inštalirati v njih motor krščanske ljubezni, ki jih bo potem sama gnala ven na široko polje katoliško-socialnega dela. Le kdor ima sam kaj božjega življenja v sebi, ga more vdihniti drugim.

Nov apostolski vikar.

Z dekretom kongregacije de Propaganda Fide je bil imenovan za apostolskega vikarja kitajske pokrajine Tsinanfu generalni lektor p. Ciril Jarre O. F. M., član saksonske provincije. 20 let je deloval kot misijonar na kitajskem z izredno gorečnostjo za blagor neumrjocih duš. Leta 1924. je bil poklican v Rim, kjer je deloval do zdaj kot izboren profesor pastoralne teologije in kitajskega jezika v internacijonalnem kolegiju sv. Antona ter misijonologije v kolegiju Propagande. Novi škof je bil tudi zelo vstrajen sodelovnik splošno znane frančiškanske znanstvene revije „Antoniana“, glasila frančiškanske visoke šole v Rimu.

Kitajski frančiškani.

Frančiškanski misijoni na Kitajskem so dobili letos prvič svojega generalnega delegata in sicer v osebi p. Gerarda Lunter, ki je po rodu Holanec in zelo učen mož. To novo imenovanje je sad in plačilo živahnega razvoja in veselega napredka petnajstih frančiškanskih misijonov na Kitajskem. — V vikarijatu Tai Yuan Fu je bilo lanske leto preoblečenih 65 kitajcev, 44 klerikov in 16 bratov; razen treh so ostali vsi

stanovitni. To je pač najlepša priča, kako zvesto sledi frančiškanski red vroči želji sv. očeta Pija XI., ki ob vsaki priliki poudarja važnost inozemskega klera. Če bo šlo tako lepo dalje, se lahko zgodi, da pridejo ob svojem času kitajski frančiškani kot misijonarji Evropo spreobračat.

Naš misijonar 14 mesecev nepokopan.

3. novembra 1927 so podivjani vojaki napadli, izropali in umorili frančiškana P. Hermenegilda Waeldele. Strašno dejanje ni ostalo samo nekaznovano, temveč truplo ubogega patra je ostalo v zapuščeni vasi Djan-olling (pokrajina Hiens-Tsuyuin) nepokopano in bi tako ostalo še dalje, če ne bi koncem decembra l. 1928. gubernator iz Shansi telegrafično obvestil mandarina iz Shohchowa, naj čimprej poskrbi za dostojen pogreb p. Hermenegilda.

Mandarin je sporočil to vest takoj na misijonsko postajo in je bil pri pogrebu celo sam navzoč. Bilo je prve dni januarja t. l., ko so odpeljali mrliča v 150 km oddaljeno krščansko pokopališče; spremljala sta ga vedno dva vojaka, ki sta se na meji vsake pokrajine izmenjala.

9. januarja popoldne ob 5. uri je dospel sprevod v Misimachwang, kjer so izkazali truplu rajnega patra zadnjo čast misijonarji in velika množica katoličanov, ki so prišli od vseh bližnjih krajev na pogreb s petimi godbami.

Med žalostnimi zvoki godbe in pobožnimi molitvami so prenesli truplo v cerkev, naslednje jutro pa so ga na slovesen način pokopali.

Da so ostali telesni ostanki blagega misijonarja celih 14 mesecev nepokopani, se radi žalostnih razmer na Kitajskem in vsled ogromne razdalje posameznih misijonskih postaj druga od druge, ne smemo prav nič čuditi. — Če pa motrimo ta slučaj zgolj od človeške strani, ima pač mnogo trpkega v sebi.

Frančiškan — apostolski delegat.

Znani frančiškan p. Paskal Robinson je imenovan za apostolskega delegata na otoku Malti. V frančiškanski red je stopil l. 1896., vseučilišče je dovršil v kolegiju sv. Antona v Rimu, kjer je tudi promoviral za generalnega lektorja. Sv. Oče Pij XI. ga je l. 1925. imenoval za apostolskega vizitatorja v Palestini in l. 1928. je postal titularni nadškof, zdaj ga bodo pa vstolili na Malti. — Malteška skupina otokov meri 323 km² in ima 225.000 prebivalcev. Glavno mesto je La Vallette, ki ima vseučilišče. Malto — staro Melito — je spreobrnil h krščanstvu sv. apostol Pavel, ki je tu na poti v Rim s sv. Luko pristal. Prebivalci so izključno katoličani in frančiškanski red tu zelo cvete.

Papež ne umrje.

19 stoletij je minulo, odkar je zapisal Plinij besede: „Cerkev bo čez malo časa vsled preganjanja izginila.“ — Julijan Odpadnik se je bahal, da je že pripravil grob za Galilejca. — Pred 400 leti je kričal Luther: „O papež, jaz bom tvoja smrt!“ — Pred 200 leti je obljubil Voltaire svojim somišljenikom, da bo obesil zadnjega papeža s črevi zadnjega kralja. — Že 100 let je minilo, odkar je pozdravil Napoleon I. Pija VII. kot zadnjega papeža. — Ali hočete še več? Ko je izbruhnila strašna svetovna vojna, je umirajoč zatrjeval framon Malachia De Cristoforis, da bo vojska umorila cerkev. — In zdaj? Na vse sovraštvo in na vse igre sovraštva odgovarja Pij XI. s svojim blagoslovom. — Papež ne umrje! Padla so kraljestva in cesarstva, a papežev tron stoji danes bolj trdno kot kdaj v zgodovini. — Letošnji zlati jubilej sv. očeta Pija XI. pa naj bo za nas, ki smo njegovi zvesti otroci, opomin k molitvi za papeža in za cerkev.

C. Drobne vesti.

Predsednik kitajske republike Chiang-Kai-Shek v Nankinu je papeškega delegata za Kitajsko Msg. Constantinija z vso slovesnostjo sprejel v avdijenco. Zunanji minister mu je dal na razpolago posebni železniški voz in mu po avdijenci priredil slavnostni banket.

Bivši ministrski predsednik kitajske republike Lou Tseng Tsiang, ki je vstopil v benediktinski red, je po izvršenem novicijatu v opatiji sv. Andreja v Bruges (Belgija) napravil prve redovne obljube.

Holandija šteje dva in pol milijona katoličanov, ki nimajo nič manj kot 35 katoliških dnevnikov. Pred kakimi 80 leti so se morali skrivati še v katakombah. Danes ves katoliški svet gleda na njih sijajno izvedeno organizacijo in se uči od njih. Prof. Brom pravi: Trpljenju in boju se imamo zahvaliti za naš preporod.

VBettiah (Indija) je naredilo redovne obljube 8 sester domačink, 6 jih je bilo preoblečenih. Zanje je ustanovljena posebna redovna družba, ki bo sprejemala same domačinke.

Vanglikanski stolnici v Jeruzalemu so slovesno proslavili dan osvobojenja svetega mesta po Angležih. Arabci so povabilo na slavnost odklonili in se javno opravičili, češ, da to zanje ni dan osvobojenja.

Sestra ameriškega „jeklarnega kralja“ Karla Schwab je postala karmeličanka, z imenom S. Cecilija Marija.

Po Ameriki in na Kitajskem drugoverski izobraženci vabijo katoliške duhovnike, naj jim predavajo o katoliški veri in cerkvi. Iščejo resnice, namen in vir življenja.

Holandski zdravniki so temeljito preiskali znano konnersreuthsko zamaknjenko Terezijo Neuman in prišli do zaključka, da je vsaka prevara izključena in pojavi izven naravnih sil. Štirinajst dni so jo opazovali. Nič ni jedla, nič pila, samo sv. obhajilo je prejemale, a ni nič izgubila na svoji teži.

Pranečakinja Kočinčinskega podkralja Le-van Duveta, je v Hanoi, Tonkin stopila h karmeličankam. Tamkajšnji škof, Msg. Gendreau, ki je novo karmeljsko kandidatinjo pred 20 leti krstil, ji je sedaj dal tudi redovni pajčolan. Vsa družina je bila prej budistovska.

L. 1913. bo jubilejno leto sv. Antona. Že zdaj se vrše ogromne priprave. V Italiji je začel samo v to svrhu izhajati časopis „Il Santo di tutto il mondo“ — „Svetnik celega sveta“. Središče priprav od strani celega frančiškanskega reda pa je seveda v kolegiju sv. Antona v Rimu. Tam izdajajo tudi zelo lep mesečnik „Glas sv. Antona“.

V Benetkah je darovalo 3000 otrok skupno sv. obhajilo za sv. očeta Pija XI. ob priliki njegovega zlatega jubileja.

Frančiškanski red pošlje vsako leto okrog 150 duhovnikov v misijone.

Apostolska prefektura v Sapporo (Japonsko) je bila povišana v vikarijat. Izročena je nemškimi frančiškanom in šteje 2,600.000 prebivalcev, od katerih je 1967 katoličanov in 314 katehumenov.

Bruno Rotschild, baje sorodnik znanih milijonarjev Rotschildov, je prestopil v katoliško cerkev. Povod k temu koraku mu je dala Terezija Neumann, znana zamaknjenka v Konnersreuthu, katero je obiskal.

MATI FRANČIŠKOVI KRIZARJI

P. KRIZOSTOM:

LEPO PISEMCE.

Meseca marca leta 1925. je vodil kapucinski pater velik misijon. Neka mati mu predstavi svojo petletno hčerko Lucette s prošnjo, naj ji dovoli prejeti sveto obhajilo. Deklica je skušnjo dobro prestala in vsa srečna je smela čez par dni prejeti milega Jezusa v svoje majhno srce. Naslednji dan pa je hotela zopet pristopiti k angelski mizi. Šele po daljšem pregovarjanju jo je mati odvrnila od te namere, češ, da bi bila tako v pohujšanje starejšim. Deklica pa je bila radi tega močno potrta in je tožila:

„Odrasli smejo pristopiti vsak dan k angelski mizi, čeprav ima dobri Bog otroke mnogo rajši. Zakaj branite otročičem prejemati Jezusa?“

Tisti dan se je morala Lucette zadovoljiti samo z duhovnim obhajilom.

Toda v dekličinem srcu je hrepenenje po Jezusu vsak dan rastlo, vsak dan bolj presrečno je prosila svojo mater naj ji dovoli prejeti Jezusa.

Materi se je uboga hčerka smilila in nasvetovala ji je:

„Kaj pa če bi napisala malemu Jezusu pisemce?“

„Ne — njemu ne,“ odgovori deklica odločno.

„Morda pa prečisti Devici?“

„Tudi ne!“

„Komu pa?“ se začudi mama.

„Svetemu Frančišku, ki je ljubil ptičke,“ pravi deklica, položi pred mamo papir in peresnik ter ji začne narekovati:

„Ljubi sv. Frančišek Asiški!

Jutri bi šla rada k sv. obhajilu. Ti mi moraš k temu pomagati. Povej patru-misijonarju, da bi silno rada pristopila drugič k angelski mizi. Ta mi bo gotovo rad dovolil.

Dragi sveti Frančišek! Ti poznaš male otroke in jih blagoslavljaš. Ti si tako ljubezniv.

Veš, tudi uboge duše v vicah zelo ljubim. Te naj bi šle naravnost v nebesa. Povej ljubemu Bogu in ubogim dušam, da bom stopila jutri k sv. obhajilu.

O Ti ljubi sv. Frančišek Asiški

Tvoja Lucette.“

Potem pa je še dostavila:

„Vzela sem zadnji list svojega lepega papirja, da Ti pišem. Vsakega rada ubogam, samo vraga ne.“

Pričakujem odgovora. — Če mi boš odgovoril z „ne“, potem je to zelo žalostno.“ —

Sveti Frančišek pa, ki je svetnik nežne ljubezni in velik prijatelj nedolžne mladine, je uslišal Lucetto in ji dovolil po patru misijonarju pogosto sveto obhajilo.

Lucette pa je imela koledarček, v katerem je s svinčnikom podčrtala one dni, ko je prejela dobrega Jezusa v svojo dušo.

14 takih črt najdemo v njenem koledarčku. Petnajstič pa se je Lucette za vselej združila z Jezusom v nebesih.

(Ss. Eucharistia 1929., št. 7/8, str. 115.)

P. KRIZOSTOM:

MISIJONAR.

Ferdinand je sedel na vrtu pod košatim kostanjem in čital legendo o sv. Tereziji.

„O da bi se tudi meni kaj takega zgodilo!“ je zavzdihnil. „O da bi tudi jaz srečal malega Jezusa!“

Dvakrat je že prebral legendo, pa jo je začel znova:

„Na križnem hodniku svojega samostana v Avili zagleda nekoč serafinska sv. Terezija nebeško ljubkega dečka. Ni ga poznala in mislila je, da hoče obiskati kako sorodnico v samostanu.

„Kdo pa si ti, mali?“ ga vpraša ljubeznivo Terezija in njeno srce je bilo vse prevzeto vsled dečkove lepote. „Povej, kako ti je ime!“

Deček se nasmehne in pravi: „Ti mi povej prej svoje ime, potem ti povem še jaz svoj!“

„Meni je ime Terezija od Jezusa,“ mu odvrne zelo začudena Terezija.

„In meni je ime Jezus od Terezije,“ zapoje z zvonkim glasom deček in še isti hip izgine.“

Ferdinand je vstal, zaprl knjigo in se napotil proti cerkvi.

„Jezus od Terezije!“ mu je zatrepetalo po vsem telesu, ko je stopil pred veliki oltar in hrepneče zastrmel vanj.

Kako blažen bi bil, če bi v tem trenutku stopilo iz tabernaklja božje Dete ter bi ga vprašalo: „Kako ti je ime?“

Ves navdušen bi mu odgovoril: „Ferdinand od Jezusa sem. Tvoj sem, dobri Jezus, ves sem tvoj!“

Ni še dolgo, kar je prejel Ferdinand prvo sveto obhajilo. Od tistega velikega dneva njegove svete pomladi dalje je bil Ferdinand v resnici ves Jezusov, vedno jasneje mu je bilo, da je Jezus edini njegov pravi prijatelj. In danes, ko je bral legendo o sv. Tereziji, mu je srce vsplamtelo v novem ognju in kar s silo se mu je iztrgala iz njegove duše pred tabernakljem velika prisega:

„Ferdinand od Jezusa hočem ostati celo življenje! Jezus, prisegam ti, da ti bom zvest do konca!“

Se enkrat se je ljubeče ozrl v tabernakelj, pozdravil Jezusa ter se napotil domov.

Leta so tekla. Ferdinand je rasel, prišel je v visoke šole in v življenje. Lepota sveta se mu je široko odprla, našel je dobre prijatelje in razveseljevanje se mu je smehljalo povsodi.

Pogosto se mu je približal izkušnjavec ter mu šepetal:

„Zakaj se vedno vsemu prijetnemu odteguješ? Ne bodi norec! Vživaj, kolikor moreš, zdaj, ko si mlad! Poglej svoje tovariše in pri-

jateljje; delajo to in ono — ali meniš, da je vse to zlobno? Ne imej vendar vsega za greh!“

Tako mu je šepetal zapeljivec in tovariši so se na vso moč prizadevali, da bi spravili nedolžnega mladeniča na svoja opolzka pota. Često je bil Ferdinand zelo blizu prepada pogube.

Sv. Frančišek prejme rane.

Tedaj pa mu je vedno stopila pred dušo njegova sveta prisega. Kako — ali naj storim greh? Ali naj postanem Jezusu nezvest? Njemu, ki je moj dobri prijatelj? Njemu, ki sem mu prisegel večno zvestobo? Ali nisem Ferdinand od Jezusa? —

Ko je končal visoko šolo, mu je pa Jezus poplašal njegovo zvestobo s tem, da mu je položil v srce veselje za redovni stan. Ferdinand je postal leta 1920. frančiškan. Štiri leta pozneje se je šolal nekaj mesecev v misijonskem kolegiju v Rimu, naslednje leto pa je odšel na Kitajsko, prižigat luč Jezusovo onim, ki ječe v temi in smrtni senci.

Bilo je v majniku leta 1928., ko je bil mladi misijonar na poti v dva dni oddaljeno selo, kjer so ga njemu podrejeni kristjani željno pričakovali. Spotoma ga napadejo v neki zapuščeni vasi razbojniki in mu vzamejo služabnika, živinče in vse, kar je imel. Vlečejo ga na dvorišče bližnje hiše in mu vzamejo še čevlje, pokrivalo in vrhnjo obleko. Ostala mu je le še spodnja tunika in tenek frančiškanski pas; na prsih se mu je lesketal križec. Tudi to mu hočejo razbojniki vzeti.

Tedaj se jim pa redovnik upre in odločno zahteva, naj ga peljejo pred njihovega poglavarja.

Razbojniki mu reko, naj gre v hišo. Toda komaj se le-ta obrne in napravi par korakov, že počí puška in misijonar se zgrudi na tla; kroglja mu je predrla hrbet in prsi.

„Jezus — Jezus — — — Kličeš me! — Prihajam — že prihajam... Darujem ti — — — svoje življenje — za svoje morilce — — Jezus, reši jih — smrti in pogube! — Glej — držal sem svojo obljubo in — zdaj sem tvoj — Ferdinand.“

Krčevito pograbi križec in ga poljubi.

Smrtna senca zdrkne preko njegovega nedolžnega obraza.

Toda naenkrat odpre znova svoje oči:

„Kdo je bil to? Kaj pomeni ta jasna postava, obdana od angelov? — Gospod — Gospod Jezus — — ali si prišel pome? — — O Jezus, glej, bil sem ti zvest — — —“

Tedaj pa se je sklonila čez umirajočega jasna postava:

„Ferdinand, sin moj — Jezus, tvoj Jezus je pri tebi. Bil si mi zvest do smrti in zdaj ti hočem dati krono večnega življenja.“ — — —

Ko je drugi dan stopil misijonarjev služabnik, ki so ga roparji izpustili, pred svojega mrtvega gospoda, je zapazil na njegovem mladem obrazu skrivnosten smehlaj.

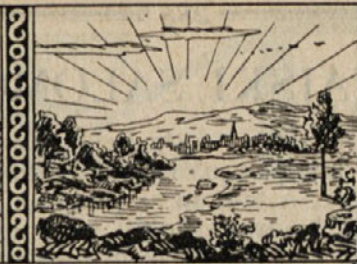
LJUBLJANSKI FRANČIŠKOVI KRIŽARJI V POČITNICAH.

Ne smete misliti, da „Mali Frančiškovi Križarji“ v počitnicah samo spijo. Ne rečem, da bi nič ne spali — a to delajo le ponoči. Podnevi pa pomagajo pridno staršem, se igrajo, se sončijo in se kopljejo. Večina se jih je seveda razkropila na vse strani, zlasti dijakov; kar pa jih je ostalo, prihajajo vsakih štirinajst dni k sestankom, za katere so zelo navdušeni in se jih radi udeležujejo. Seveda pozabljivčkov tudi tukaj ne manjka. Vendar je pa vsem tem zelo žal in se močno jeze nad svojimi slabimi možgani. Pri sestankih je namreč zelo prijetno. Pater voditelj prebere v sobici na samostanski porti kako legendo o sv. Frančišku, Križarji mu pa razkladajo svoje doživljanje, povedo mu, kako opravljajo svoje molitve zjutraj in zvečer, kako radi zahajajo k sv. maši, tudi ob delavnikih, in da se pogosto približujejo angelski mizi.

Po končanem pogovoru gredo po prstih in molče skozi samostanske hodnike in stopnjišča v provincijalovo kapelo, kjer pred Najsvetejšim zapoje litanije Matere Božje.

Tako se nam godi v počitnicah. Pobožnost lepo združujemo z razvedrilom. 26. avgusta smo se povzpeli celo do kino-predstave.

Za novo šolsko leto pa prosimo ljubega Jezusa, da nam nakloni prav lep razmah v vrstah „Malih Frančiških Križarjev“.

????????? **VPRAŠALNI KOTICEK** ???????????

P. ANGELIK:

1. Ali je dober namen veljaven za cel dan, če ga zjutraj obudim? — A. B.

Seveda je, tudi za cel teden. Sicer si pa tozadevno ni treba delati nobenih skrbi. Za to namreč, da je dobro delo zaslužno, je treba le, da je človek v milosti božji, da stori res dobro delo, da ga stori prostovoljno in da od časa do časa obudi dejanje ljubezni do Boga. To zadnje zadostuje tudi vsak teden enkrat, n. pr. ob nedeljah in praznikih. In to je povsem lahko, saj že tisti, ki moli očenaš, obudi trojno dejanje ljubezni, tedaj ko izreka trojno željo: posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljestvo, ali zgodi se Tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji.

2. Kdaj je nečimernost greh? — X. Y.

Vprašanje o nečimernosti ali bolje rečeno o lepoticenju telesa je pač v prvi vrsti vprašanje za ženske, četudi lahko velja v manjši meri tudi za moške. Lahko je greh, in lahko ni greh. Vsakdo je dolžan paziti na svojo zunanost že iz v lj u d n o s t i do bližnjega. Uboštvo je lahko čednost, umazanost pa ne, izvzemši, kadar ima kdo tako delo. Kdor pazi na čistost obleke in telesa, malone nehote skrbi tudi za čistost duše in marsikoga to zelo p o d p i r a v čednosti. Lepotičiti se torej smejo žene in dekleta, da povečajo svojo lepoto, samo da nimajo slabega namena. Tudi takozvana lepotna sredstva, n. pr. rdečilo itd., smejo rabiti brez greha, čeprav je po mnenju mnogih najlepše to, kar je naravno.

Nedovoljna in grešna pa je nečimernost, če bi katera s tem po čezmerno tratila čas in zanemarjala svoje dolžnosti. Dalje, če bi katera s tem zapravljala svoje imetje in zaslužek, ter pri tem trpela pomanjkanje v potrebnejših rečeh. Končno, če bi imela katera pri tem slab namen zapeljati bližnjega v greh. Potratno in nepotrebno lepoticenje je tudi greh proti ljubezni do bližnjega, ker to zbuja v revnejših tovarišicah zavist in marsikatero zavede na pot greha.

Zavedati se morajo žene in dekleta, da je lepota telesa nezaslužen dar božji, in so zato v prvi vrsti dolžne Bogu hvaležnost. Zavedati se morajo, da je to talent, dan jim v oskrbovanje, o čemur pa bo nekoč Bog zahteval odgovor. Zavedati se morajo, da je lepota duše več vredna kot lepota telesa. Prva ostane, druga mine. Lahko je v nelepem telesu lepa, svetniška duša, lahko v lepem telesu grda, od Boga zavržena duša. Božja sodba se bo ravnala po lepoti duše.

KITAJSKI SALOMON.

V bližini glavnega kitajskega mesta Pekinga so štirje trgovci z bombažem stopili v kompanijo. Precej bombaža so nakupili in ga spravili v skladišče. A tam so se podgane spravile nadenj. Zopet so se možje zedinili, da bo treba dobiti kako mačko, ki bo čula nad njih premoženjem. Toda ena mačka proti tolikim podganam, to bo boj na življenje in smrt. Treba je bilo še dodatne pogodbe. Štirje možje in štiri mačje noge, to je bila naravna podlaga te dodatne pogodbe. Vsakemu je pripadla ena mačja noga, z obveznostjo, da bo nosil stroške zdravljenja, če bo mačka na „njegovo“ nogo ogrizena. Res nekega jutra na treh nogah priteče iz skladišča. Dotični, kateremu je ranjena noga pripadala, se takoj sam loti njenega zdravljenja. V petrolej namočeno cunjo ji ovije okrog noge. Toda mačka, ki ni vedela, kako se imata petrolej in ogenj rada, se je slednjemu preveč približala. Naenkrat je bila vsa v ognju. Urno, kakor so jo tri noge le nesle, jo pobriše nazaj med bombaž. Ni treba praviti, da je bil ta naenkrat ves v plamenu. Posledica je bila, da so trije ostali neprevidnega mačjega „padarja“ tožili za odškodnino. Sodnik je brskal in brskal po paragrafih, da bi vsaj približno takega našel, ki bi mu pomagal izreči sodbo. Toda zastoj. Moral se je zateči k nepisani postavi v zdravih možganih. Po daljšem premisleku končno tako-le razsodi: S samo obvezano nogo bi mačka ne mogla bežati nazaj v skladišče in zažgati bombaža. To se je zgodilo le po krivdi treh zdravih nog. Za škodo in sodnijske stroške so tedaj odgovorni ostali trije, katerim so po pogodbi pripadale tri zdrave noge. — Prav salomonska razsodba.

PRIPOROČILA V MOLITEV.

A. Rajni III. reda.

Skupščina v Cerkljah na Gorenjskem: Ivana Jenko-Marijana Mrak, Helena Galjot.

B. Živi.

V molitev se priporoča za milost pravega poklica Jakob Petkovšek, Bevke.

ZAHVALE ZA USLIŠANO MOLITEV.

I. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovem in Materi božji in Slomšku za ozdravljenje na smrt bolne tete. — Neimenovana se zahvaljuje za zdravje Materi božji, presv. Srcu Jezusovem, Mali Tereziki in Sv. Antonu Padovanskemu.

DAROVI.

1. Za frančiškanske misijone.

Neimenovana P. Baptistu Din 2010. Preč. g. Leopold Kolbezen za P. Baptista Din 100. P. Anton Avbelj, Maribor Din 100 (za razglednice). Katra Osl za zavetišče gobavcev Din 500.

2. Za armado sv. Križa.

Župni urad Bloke Din 33.50. Tretjeredna skupščina pri Sv. Trojici v Slov. goricah Din 81.75. Strahovnik Marija Din 90.